

๑๕๘

เสน่ห์รักขุนนางหญิง

1

หลินจยาเจิง 林家成

เขียน
เสี่ยวเจินจู
แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ญ

เงินเซี่ยนกวาดตามองม้วนตำราไม้ไผ่เต็มห้อง พลังเอ่ยกลั้วหัวเราะว่า “ข้าได้ยินคนที่มาจากผิงเจิงบอกว่า อาหรงเป็นคนไม่ชอบอ่านหนังสือ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าวางตำรามากมายในห้องทำไมกัน เอามาประดับบารมี อย่างนั้นหรือ”

เงินหรงที่นั่งอยู่ในตำแหน่งเจ้าบ้าน ได้ยินก็ยิ้มรับ เอ่ยเบาๆ ว่า “ใครว่าข้าไม่อ่านหนังสือ”

- หลินจยาเจิง

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรีกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เสน่ห์รักขุนนางหญิง หรือที่หลาย ๆ คนอาจคุ้นเคยในชื่อภาษาจีนว่า *เมย์กวงซิง* เป็นนิยายแนวย้อนกลับมาเกิดใหม่ที่ได้รับการพูดถึงมากมายจากผู้อ่านหลาย ๆ คนที่เคยติดตามเรื่องราวบางส่วนมาแล้ว หลังจากที่ยี่สิบเจ็ดปีผ่านไป ตอนนี้บ้านอรุณ ได้จัดทำออกมาในรูปแบบพร้อมปกสวยหรูฝีมือ Leila เพื่อให้ผู้อ่านได้เก็บสะสม และแน่นอนว่าได้สนุกกับเรื่องราวของ **เจินทรง** กับ **หวังหง** คู่พระ-นาง อีกคู่ที่น่าจะถูกใจใครหลาย ๆ คน

สำหรับเรื่องนี้ แม้จะเป็นนิยายแนวกลับมาเกิดใหม่ แต่บรรยากาศ และมุมมองของเรื่องค่อนข้างแปลกใหม่ มีปมที่ค่อนข้างน่าสนใจ สะท้อนให้เห็นค่านิยมในสิ่งที่สูงค่า งดงาม ละเมียดละไม แต่ความจริงแล้ว กลับเป็นสิ่งที่ฉาบฉวย และหยาบหยาบพิ้งเพื่อ **อาทรง** แม่นางน้อยทรงเสน่ห์ เมื่อกลับมาเกิดใหม่ ก็พยายามรักษาชื่อเสียงและสร้างสถานะให้ตนเอง เพื่อไม่ให้ช้ำรอยเดิมเป็นที่เยาะเย้ยดูแคลนเหมือนในชาติก่อน ส่วน **หวังหง** เป็นปัญญาชน ทายาทตระกูลขุนนางเก่าแก่ จลตลล้าลึก มาดสง่าดุจเทพเซียน ตัวละครทั้งสองในเรื่องออกแนวเทาๆ มีความร้ายลึก มีเล่ห์เหลี่ยม เรื่องนี้ไม่ได้เน้นการแก้แค้นโหดเหี้ยม แต่เป็นการแก้ไข และทบทวนตัวเอง มาช่วยลุ้นกันว่า ในชาติใหม่ของอาทรงนี้ นางจะลบความต่ำต้อยของตนเองที่ทำให้ชีวิตในชาติก่อนต้องจบลงด้วยโศกนาฏกรรมได้หรือไม่ และหวังหงจะช่วยให้นางก้าวข้ามความรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่ามันได้อย่างไร

๐๕๗

“บุปผาผลิบานหรือโรยาล้วนมีเวลาของมัน
นี่คือหลักการของฟ้าดิน
แต่ยังมีบุปผาประเภทหนึ่งที่เด็ดเดี่ยว
บานสะพรั่งเพื่อคนผู้หนึ่ง...
สักวันหนึ่ง”

1

เหตุใดกัน

เป็นอีกครั้งที่จันทร์กระจ่างเต็มดวง

บนตึก ด้านหลังหน้าต่าง เปลวเทียนส่องสว่าง เงาคนทอดรวมเป็น
หนึ่ง

เงินหยงยืนเหม่อลอยอยู่ใต้ต้นทรงซู¹ มองไปยังคนสองคนที่คลอเคลีย
ชิดใกล้ตาไม่กะพริบ ริมฝีปากของนางแม่นยำโดยไม่รู้ตัว

ท่ามกลางเปลวเทียนส่องสว่าง เสียงหัวเราะดังมาไม่ขาด ช่างมีความสุข
นัก แสนสดใสนัก คล้ายว่าโลกมนุษย์นี้ไร้ซึ่งความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน
และราวกับบุปผาในยามวสันต์ที่งดงามมาแต่ไหนแต่ไร

ทันใดนั้น เสียงเล็กๆ นุ่มนวลก็ดังมาจากด้านหลังนาง “เจ้าเองรี มิใช่
ว่าหลงจวิน² หย่าขาดเจ้าไปแล้วหรือ ไยจึงยังอยู่ที่นี้อีกเล่า จจริงสินะ
ตอนที่เจ้าร้องไห้ร้องไห้หวงวนอย่างน่าเวทนานั้น หลางจวินรับปากจะให้เจ้า
อยู่ต่ออีกสักสองสามวันนี่”

กลิ่นหอมรัญจวนโชนมาระลอกหนึ่งพร้อมกับวาจาชั่วร้ายนี้ ร่างเล็ก
ประชิดเข้ามายืนข้างกายเงินหยง นางมองตามสายตาเงินหยงไปยังเงาคน

¹ ต้นมะเดื่อจีน

² เป็นคำที่ภรรยาใช้เรียกสามี หรือคนทั่วไปใช้เรียกผู้ชายเพื่อแสดงการยกย่องก็ได้

สองคนในห้องนั้น มุมปากกระตุกอย่างแรง

ทว่าความแค้นความริษยาทั้งหมดในดวงตาคู่นั้นพลันเปลี่ยนเป็นสุข
สมใจเมื่อเห็นเงินหยกชิ้นนั้นงัน เสียงเยาะเย้ยถากถางดังขึ้นมาอีกครั้ง “เอ
นั่นมิใช่ญาติผู้พี่ของเจ้าหรือจ้ะ เจ้าวางแผนทุกวิถีทางเพื่อกำจัดนาง ตอนที่
บังคับให้หลวงจีนแต่งเจ้ามาเป็นภรรยา คงคิดไม่ถึงเป็นแน่ ของที่มีใช้ของเจ้า
ที่สุดแล้วก็มีใช้ของเจ้าอยู่วันยังค่ำ สักวันญาติผู้พี่ของเจ้าก็ต้องกลับมาทวงคืน
ของที่เป็นของนางไป ถูกหรือไม่”

หลูเหมยเหริน³ จูปากติด ๆ กัน เอ่ยยิ้มหัวว่า “อุตส่าห์วางแผนสารพัด
กลับต้องลงเอยด้วยการถูกหย่าร้าง อาหารแห่งสกุลเงิน หากข้าเป็นเจ้า
คงเผาตัวเองให้รู้แล้วรื้อออกไปแล้ว!”

แต่ละถ้อยแต่ละคำของหลูเหมยเหรินช่างทิ่มแทงทำร้ายหัวใจ ร้ายกาจ
อย่างที่สุด แต่ไม่ว่านางจะเหินแสมถากถางเพียงไร คู่ชีวิตที่สู้รบปรบมือกับ
ตนมาหลายปีที่อยู่เบื้องหน้าก็กลับไม่ตอบสนองสักคำ เวลานี้ เงินหยก
ที่มูทะลุจุดนมาตลอดราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน นางเพียงนั่งมองเงาร่าง
ที่เคล้าเคลียกันหลังหน้าต่างอย่างใจลอย ไม่ขยับแม้แต่หน่อย ใบหน้าเผือดสี
ราวกับซีด

หลูเหมยเหรินเห็นนางไม่พูดไม่จา ก็เอ่ยกลั้วหัวเราะ “จริงสิ ได้ยินว่า
หลังจากหลวงจีนแต่งเจ้าเข้ามาแล้ว กลับไม่เคยใกล้ชิดเจ้าเลย จู ๆ ๆ
เสียแรงเงินซื้ออาหารเลี้ยงดูทั้งความงามและความสามารถ แต่จนวันที่ถูก
หย่าร้าง หลวงจีนก็ยังไม่เคยเหลียวแล!”

วาจานี้ราวกับมีดจ้วงแทงเข้าไปในหัวใจของเงินหยกอย่างโหดเหี้ยม!

หลังเสียงถอนหายใจเฮือกหนึ่ง จู่ ๆ เงินหยกที่กำลังใจลอยก็หันขวับ
กลับมา

ในดวงตาว่างเปล่าแฝงแววมโนมัวชวนหวาดผวา ช่วงเวลาที่หลูเหมยเหริน
สบตานางก็อดผองถอยไปไม่ได้!

³“เหมยเหริน” ในที่นี้เป็นคำยกย่อง ใช้เรียกคนงาม หรือคนที่มีความตั้งใจและจรรยาบรรณ

เงินหรงก้าวเข้าไปใกล้หลูเหมยเหรินก้าวหนึ่ง
อีกฝ่ายตกใจ ถอยกรุดพลงลละล้าลัก “เจ้า...เจ้าจะทำอะไร”
เห็นหลูเหมยเหรินตระหนกจนหน้าถอดสี เงินหรงก็คลี่ยิ้มเยือกเย็น
บิบบจนอีกฝ่ายถอยหลังชนลำต้นหรงชูโดยไม่รู้ตัว

หลูเหมยเหรินตกใจกริตร้องแหลม เห็นเพียงแสงสะท้อนเงาแวบของ
คมกระบี่สั้น ตามมาด้วยเสียงดังฉีก กระบี่สั้นเฉียดผ่านจนผมไปปักลึก
ที่ลำต้นอย่างแรง!

“อ้า...”

หลูเหมยเหรินร้องเสียงหลง

“หุบปาก!”

เงินหรงตะคอกเสียงเย็นเยือก โหดเหี้ยมน่ากลัวอย่างที่สุด หลู-
เหมยเหรินสั่นสะท้านด้วยความหวาดผวา ปิดปากสนิท

เงินหรงจ้องนาง ภายใต้แสงจันทร์ ดวงตาคู่นั้นดำขลับ ลึกล้ำราวกับ
หมาป่า!

นางจ้องอีกฝ่ายพลงเอ่ยเสียงเย็นชาว่า “เดิมข้าคิดจะใช้กระบี่เล่มนี้
ของข้าปลิดชีวิตเจ้าชะ ทว่าคิดๆ ดูแล้ว เจ้า...หลูเหมยเหริน เสแสร้งเป็นคนดี
มีเมตตา ทั้งปกติเขาก็ให้ความสำคัญกับเจ้ามาก ปล่อยเจ้าไว้ยังมีประโยชน์
เป็นหนามยอกอกพี่สาวคนนั้นของข้าได้”

เงินหรงพูดถึงตรงนี้ ก็เก็บกระบี่สั้นคืนฝัก เพิ่งเอากระบี่ใส่เข้าไป
ในแขนเสื้อ เสียงฝีเท้าเร่งรีบก็ดังมา องค์กรภัยหลายคนถามเสียงดัง “นั่น
ผู้ใด” “มีมือสังหารหรือ”

“ไม่มีอะไร” สตรีทั้งสองตอบพร้อมกัน

เวลานี้อง องค์กรภัยก็เห็นหน้าสตรีทั้งสองชัดเจน พวกเขาดังหัน
ไปมองกันแล้วก็ถอยไป เงินซื่อ⁴ กับหลูเหมยเหรินบาดหมางกันมาแต่ไหน

⁴ คำว่า “ซื่อ” หมายถึง สกูล โดยทั่วไปมักใช้ต่อท้ายแซ่ของสตรี เพื่อระบุสกูลก่อนออกเรือนของ
สตรีผู้นั้น และเมื่อออกเรือนแล้ว บางครั้งจะมีการวางแซ่ของฝ่ายสามีด้านหน้าแซ่ของฝ่ายหญิงด้วย เพื่อ
ระบุให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าสตรีผู้นั้นแต่งงานเข้าสกูลใด

แต่ไร ขอเพียงสองคนเจอหน้ากัน มักมีเรื่องกระทบกระทั่งกันเสมอ พวกเขา
คุ้นชินแล้ว

พอพวกองครักษ์ถอยไปแล้ว เงินหรงก็สะบัดแขนเสื้อผละลิกไป

หลูเหมยเหรินมองไล่หลังนางไป ไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ ๆ ก็รู้สึกหนาว
สะท้านขึ้นมา นางตัวสั่นน้อยๆ พลังคิดในใจว่า คนหยิ่งทะนงเช่นเงินชื้อ
คาดไม่ถึงว่าจะลุ่มหลงบุรุษเลี้ยงน้ำใจเช่นหลวงจวิน ช่างน่าเวทนานัก

คิดถึงตรงนี้ หลูเหมยเหรินก็ถอนหายใจยาว ก่อนจะกลับไปยังเรือน
ของตนอย่างหมดอารมณ์

ทว่าเพิ่งจะก้าวเข้ามาในลานเรือน พลันได้ยินเสียงอะอะซูลมุนมาจาก
เรือนฝั่งตะวันออก นางรีบหันไปมอง เห็นคว้นหนาที่บพวยพุ่งทางฝั่งนั้น
พร้อมเปลวเพลิงราง ๆ

“เอาน้ำมา เอาน้ำมา...”

ท่ามกลางเสียงตะโกนร้อนรนเป็นระยะ หลูเหมยเหรินใจเต้นกระหน่ำ
รีบุดไปยังเรือนตะวันออก...นั่นเป็นเรือนของเงินหรง ด้วยนิสัยดุเดือดเกรี้ยว
อย่างนาง ไม่น่าจะทำเช่นที่ตนพูดเมื่อครู่ จุดเพลิงเผาตัวเองจริง ๆ

ขณะที่หลูเหมยเหรินกำลังรีบวิ่งไป ก็เห็นหลวงจวินกับพู่เหริน⁵ ที่เพิ่ง
จะแต่งเข้ามาทางฝั่งเรือนใหญ่พอดี ต่างกำลังวิ่งไปยังเรือนตะวันออก

ทั้งสามคนมาถึงเรือนตะวันออกพร้อมกัน

เพิ่งจะก้าวเข้ามาในลานก็ได้ยินเสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง เสียงหัวเราะ
แหบแห้งนั้นระคนด้วยความเจ็บปวดเคียดแค้น ซอกซำใจอย่างถึงที่สุด

หลูเหมยเหรินรีบพุ่งเข้าไปสองสามก้าว พอเห็นหน้าขึ้นมอง สีหน้า
ก็ขาวซีดราวกับหิมะ!

ห้องทางฝั่งตะวันออกกล่มลงมาครึ่งหนึ่งแล้ว เหลือเพียงผนังทาง
ด้านทิศตะวันตกที่ยังคานไว้อยู่ แต่ก็เริ่มไหวยวบ คว้นเพลิงคุกรุ่นลอยตลบ
ไปทั่วเรือน ท่ามกลางเปลวเพลิงที่ลุกโชน สตรีในชุดผ้าแพรโปร่ง ผมยาว

⁵ หรือ “ซูหยิน” คำเรียกสตรีที่แต่งงานแล้ว

สยาย แหงนหน้ามองท้องฟ้า พลังกริดหัวเราะ...นั่นมิใช่เงินทรงหรือ
หรือ

นาง...นางทำจริง ๆ!

สีหน้าหลุมเยิ้มเหินตื่นตระหนก ชวนเซถอยหลังไปก้าวหนึ่ง! เวลา
ความเวทนาและความเสียใจยากจะบรรยายตาโถมเข้าหานาง!

ทันใดนั้น นางก็ได้ยินกลางจวินสั่งการอยู่ข้างๆ “ช่วยนาง ช่วย
นาง...”

หลังจากตะโกนอย่างร้อนรนหลายครั้ง นางก็ได้ยินกลางจวินถาม
คนรอบข้างว่า “เกิดเพลิงไหม้ได้อย่างไร”

“ฟูเหริน ไม่สิ เงินซื้อไล่พวกเรามา ส่วนตนเองก็เป็นคน
จุดไฟ”

เห็นชัดว่ากลางจวินตกใจ เขาค่อยๆ หันไปมองเงินทรงที่อยู่ท่ามกลาง
ทะเลเพลิง น้ำเสียงเย็นชาดังขึ้นท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรี “เงินทรง เจ้า
ทำเช่นนี้ไปเพื่ออะไร”

ไฟลูกกลมไหมแรงขึ้นสูงสู่ท้องฟ้า เปลวเพลิงสีแดงโชติช่วงส่องจับ
ใบหน้าหล่อเหลาเคร่งขรึมของกลางจวิน ฉายให้เห็นความตื่นตระหนกของ
ที่ยากจะปกปิด

เงินทรงซึ่งอยู่กลางกองเพลิงไม่ตอบ เพียงแค่มองกลางจวินตาไม่
กะพริบ พลังหัวเราะอย่างคลุ้มคลั่ง นางแหงนหน้า ทางแขนทั้งสองออก
หัวเราะแทบพรวด ทั้งคล้ายเสียงสะอื้น ขณะที่เปลวไฟล้อมรอบกายนาง
เสียงหัวเราะที่ระคนด้วยความรวบรว้าก็ยิ่งดัง ยิ่งบ้าคลั่ง

เห็นเช่นนั้น หลางจวินก็มึนคิ้ว เขาโบกมือทีหนึ่ง พลังตะโกนเสียง
เย็นเยียบว่า “ในเมื่อนางอยากตาย ก็ให้นางได้สมหวังเถอะ” พูดถึงตรงนี้
เขาก็สะบัดแขนเสื้อ หันกายจากไปโดยไม่แยแสแม้แต่น้อย ทั้งสตรีที่ถูก
เพลิงกลืนกินเอาไว้เบื้องหลัง

หลุมเยิ้มเหินตะลึงมองไล่หลังที่จากไปอย่างไรเยื่อใยของหลางจวิน
รู้สึกหนาวเหน็บถึงกระดูก นางรีบหันกลับมามองเงินทรง สิ่งที่เห็นคืออีกฝ่าย

ยิ่งหัวเราะมากกว่าเดิม ทว่าขณะที่เสียงหัวเราะดังต่อเนื่อง หลู่เหมยเหรินมองเห็นหยดน้ำตาเม็ดใหญ่ราวกับไข่มุกบนใบหน้าของเงินหรงอย่างชัดเจน ร่วงรินลงมาท่ามกลางเปลวไฟกลายเป็นเถาเถา! นางยังเห็นเงินหรงที่น้ำตาไหลอาบหน้าหัวเราะลั่นอย่างไร้สติ ค่อยๆ เปลี่ยนมาเอื่อยเยาะหย่นอย่างรวดร้าวด้วยเสียงแหบแห้งซ้ำแล้วซ้ำเล่า “เหตุใดกัน! เหตุใดกัน! เหตุใดกัน!...”

เสียงหัวเราะแผ่วลงเรื่อย ๆ ค่อยๆ กลายเป็นความเงิบงัน...

“กรีด...”

เสียงกรีดแหลมดังลั่นแหวกท้องฟ้ายามราตรี ท่ามกลางซากถล่มทลาย เงินหรงผุดลุกขึ้นนั่งตัวตรง มือขยุ้มอกเสื้อ หอบหายใจอย่างแรง

หลังจากหอบหายใจอยู่สักพัก นางก็ลงจากเตียง มองตามแสงตะเกียงน้ำมันไปยังคั่นช่องทองแดงบนโต๊ะจิ๋อัน⁶

เด็กสาวในคั่นช่องทองแดงรูปโฉมงดงามหมดจด ทว่าเวลานั้นใบหน้านั้นกลับมีเหงื่อผุดพราย ดวงตาเบิกกว้างทั้งสองยังเจือความหวาดผวาและบ้ำระห่ำอยู่

นางค่อยๆ ยกแขนเสื้อจับเหงื่อบนใบหน้า

ห้องข้างๆ มีเสียงฝีเท้าเร่งร้อนแว่วมา พร้อมเสียงท้วงไยดังมาทางประตู “หนี่ว์หลาง⁷ ฝันร้ายอีกแล้วหรือเจ้าคะ”

เงินหรงหันหลังให้ นางถอนหายใจ ก่อนตอบว่า “ตอนนี้ไม่เป็นอะไรแล้ว”

หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งเฝ้าหน้าเข้ามาทางประตู นางเพ่งมองไปยังแผ่นหลังของเงินหรง พลางเอ่ยพลอบ “ทางใต้มีตระกูลของเราอยู่ หนี่ว์หลางวางใจได้”

⁶ โต๊ะยาวสมัยโบราณ มีลักษณะคล้ายตัวอักษร “จี้” (几)

⁷ คำเรียกหญิงสาว ในที่นี้ใช้ในความหมายเดียวกับ “คุณหนู”

“ซาธุแล้ว ออกไปเถอะ”

ได้ยินเสียงฝีเท้าค่อยๆ จากไปไกล เงินหรงก็ยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่ออีกครั้ง เดินไปยังโต๊ะจ๊อ้น จากนั้นนั่งพับขาหันหน้าเข้าหาคันท้องของแดงที่สะท้อนเงาตน

ภายในคันท้อง ตรูณีพริ้มเพรา กำลังจ้องนางกลับด้วยดวงตาดำลึกล้ำไว้ก้นบึ้ง

มุมปากของเงินหรงค่อยๆ แยมออก เผยให้เห็นฟันขาวดงาม นางเอ่ยเบาๆ ว่า “ผ่านไปแล้ว จากนั้นจะไม่เกิดขึ้นอีกใช่หรือไม่”

คนในคันท้องยิ้มน้อยๆ ตอบนาง

มองรอยยิ้มน้อยๆ นั้นแล้ว เงินหรงก็พอใจ หยิบหวีบนโต๊ะขึ้นมาบรรจงสานเส้นผมยาวสยายที่ยุ่งเหยิง

นางในคันท้องอายุราวสิบสี่สิบห้า ยังไม่โตเป็นสาวเต็มตัว ใบหน้าดงามสดใสนั้นยังเยาว์วัย

นางย่อนกลับมาอย่างดี

ความบึ้งตึงทั้งหมด ความลุ่มหลงมกมายในรักทั้งหมด ความหลงผิดจนไม่กลับทั้งหมด ความเคียดแค้นและความเจ็บปวดทั้งหมด พลันกลายเป็นความทรงจำหลังจากที่ตื่นขึ้นมา!

นางจดจำเรื่องราวทั้งหมดต่อจากนี้ได้ชัดเจน ทว่าร่างกายกลับเป็นเด็กสาววัยสิบห้า!

นางยังคงเป็นตนเอง ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง เว้นก็แต่กาลเวลาสวรรค์เล่นตลกกับนาง ส่งนางมายังช่วงเวลาที่ยังไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น

ในปีนี้ นางและชาวเมืองผิงเจิงทั้งหมดต้องเผชิญภัยเพลิงสงครามที่ใกล้เข้ามา ต่างรีบเร่งอพยพลองใต้ กลับภูมิลำเนา จากนั้นก็ได้พบปีศาจในชีวิตผู้นั้น!

ทว่าตอนนี้มีปีศาจแล้ว เงินหรงยิ้มให้คันท้อง นางยื่นมือไปลูบไล้ใบหน้านาง พึมพำว่า “แต่ก่อนเป็นเจ้าที่หลงผิดจนไม่กลับ ทำเรื่องโง่

สารพัด ในเมื่อสวรรค์ให้เจ้าได้เริ่มต้นใหม่ เช่นนั้นหมากกระดานใหม่นี้ เจ้า
ย่อมเป็นคนควบคุม เงินทอง เจ้าว่าจริงหรือไม่”

คนในคันท้องตอบกลับนางด้วยรอยยิ้มงดงามแจ่มใสอย่างที่สุด!

ทดลองอ่าน

2

คนต่ำช้า

ที่ด้านนอกหน้าต่าง ดวงดาราสูงลิบ ทั้งเยือกเย็นและ
อ้างว้าง แสงกะพริบหรี่หรือกระจัดกระจายอยู่บนท้องฟ้ากว้าง ดูเงียบเหงา
วังเวงยิ่งนัก

เงินหรงละลายตาจากคันฉ่อง จ้องมองท้องฟ้ายามราตรีอยู่นาน ก่อน
จะค่อยๆ เอนกายพิงหลังพลงหลับตาลง เผื่อรอให้เวลาผ่านไปเงียบๆ

หลายคืนมานี้ ทุกครั้งที่ตื่นขึ้นจากฝันร้ายในอดีต นางมักจะนั่งเหม่อลอย
เช่นนั้นจุ่นรุ่งสาง มิใช่เพราะหวนคะนึง ทั้งมิใช่เพราะเคียดแค้นอาฆาต แต่
เป็นเพราะนางชอบนั่งเงียบๆ เช่นนี้ มองดูท้องฟ้า สัมผัสถึงความมหัศจรรย์
ของการเกิดใหม่ในแต่ละครั้ง!

หมอกจางๆ ลอยเอื่อยท่ามกลางผืนฟ้าและผืนดิน ได้ยินเสียงคนดัง
ขึ้นทีละคนสองคนท่ามกลางอรุณรุ่งอันสดชื่น

จากเดิมที่เป็นคนสองคน ลักพาก็ค่อยๆ มากขึ้นเรื่อยๆ นานเข้า
ก็กลายเป็นอีกทีก ก่อนจะมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นพร้อมเสียงอ่อนโยนของหญิง
วัยกลางคนผู้นั้น “หนั่วกลาง ตื่นแล้วหรือยังเจ้าคะ”

เงินหรงลุกขึ้น “ตื่นแล้ว”

หญิงวัยกลางคนรีบพูดขึ้นทันที “เข้าไปสิ ไปล้างหน้าบ้วนปากให้

หนึ่งวิหาลง”

สาวใช้คนหนึ่งยกอ่างน้ำเดินเข้ามาในห้อง หญิงวัยกลางคนเดินมาอยู่ข้างหลังเงินทรงเพื่อหิวน้ำให้นาง

หญิงวัยกลางคนใบหน้ากลม ดวงตาเล็ก คิ้วตาโค้ง ดูอ่อนโยนเอื้ออารี นางมองเงินทรง พลาบเอ่ยอย่างระมัดระวัง “พวกบ่าวกำลังเตรียมตัวกันอยู่เจ้าค่ะ”

เงินทรงรับว่า “อืม”

หญิงวัยกลางคนเห็นสีหน้าของนางสงบนิ่งก็โล่งใจ เอ่ยว่า “หนึ่งวิหาลง ที่นี้ไม่ปลอดภัยแล้ว จำต้องอพยพลงใต้ ตระกูลเงินเราเทียบกับตระกูลใหญ่ๆ แล้วอย่างไรรู้สึกว่า อย่างไรเสียเราก็มีญาติอยู่ตามที่ต่างๆ ทางใต้ นะเจ้าค่ะ”

เงินทรงรับว่า “อืม” อีกครั้ง

หญิงวัยกลางคนเห็นนางตอบรับฉับไว สีหน้าท่าที่ไม่ใจลอยเหมือนกับเมื่อสองวันก่อน ในใจก็ยินดี รีบเอ่ยอีกว่า “หนึ่งวิหาลง ท่านเข้าใจแล้วหรือ คิन्नคงจะไม่ผิดร้ายแล้ว”

เงินทรงพยักหน้า

เวลานี้ ด้านนอกมีเสียงชายวัยกลางคนดังมา “อาทรง เสื้อผ้าสำภาระ กำลังจัดเตรียมอยู่ จะออกเดินทางเมื่อใด”

ได้ยินเสียงคุ้นเคยของชายผู้นี้ เงินทรงพลันถามขึ้นว่า “วันนี้เป็นวันอะไร”

ชายวัยกลางคนผู้นั้นงุนงง ตอบว่า “วันฉลูธาตุทอง”¹

วันฉลูธาตุทอง? เงินทรงลุกพรวด วันฉลูธาตุทอง! ใช่แล้ว ยามเที่ยงคืนหลังจากนี้อีกสามวัน ข้าต้องเผชิญเคราะห์ร้ายครั้งแรกของชีวิต

¹ เป็นการระบุวันแบบดั้งเดิมของจีนตามหลักวงจร 60 ปี โดยยาม วัน เวลา และปี จะถูกระบุด้วยนักษัตร (12 ก้านดิน) และธาตุ (10 กิ่งสวรรค์) ทั้งนี้ยังใช้ในการคำนวณดวงชะตาที่เรียกว่า “ปาจิอ” (เปียหยี่ - สีเสียว) ด้วย

ท่ามกลางความประหลาดใจของหญิงวัยกลางคน เงินทรงค้อย ๆ หนึ่ง
ลงไปอีกครั้ง “ท่านคือลุงอู่?”

ชายวัยกลางคนที่ด้านนอกประตูยิ่งประหลาดใจ เขารีบตอบรับ
“ใช่แล้ว ข้าคือลุงอู่ อาหรงเป็นอะไรไปรี” ว่าพลางผลักประตูเข้ามา ไบหน้า
ชูปตอบดูตระหนกเล็กน้อยไว้เคราหนุหรือมแหม่มที่แนวขากรไกร ปรากฏ
ขึ้นเบื้องหน้าเงินหรง

ยามนี้เงินหรงกำลังล้างหน้าหวิผสม เขาซึ่งเป็นบุรุษสุมสี่สุมห้าหลัก
ประตูเข้ามา นับว่าเสียมารยาทนัก

เงินหรงเงยหน้าขึ้นมองเขา หลังจากนางย้อนกลับมาใช้ชีวิตใหม่
ก็สามารถมองเห็นความโหดเหี้ยมอำมหิตที่ซ่อนเร้นภายใต้ใบหน้าสุภาพ
อ่อนโยนนั่น!

คนที่อยู่เบื้องหน้าผู้นี้ เดิมเป็นบัณฑิตที่บิดานางช่วยชีวิตกลับมาเมื่อ
ครั้งออกท่องไปยังที่ต่าง ๆ บิดาปฏิบัติต่อเขาเช่นสหาย ยามอยู่ในจวนก็ให้
ความเคารพ ทั้งยังบอกให้นางและบ่าวทุกคนเรียกเขาว่า “ลุงอู่”!

ไม่คาดว่าคนผู้นี้จะสมคบใจ หนึ่งคืนก่อนที่นางจะอพยพลงใต้ก็บุก
เข้าบ้าน ปล้นทรัพย์สินไปจนหมดเกลี้ยง จากนั้นก็หนีหายไป

หากมิใช่เพราะบิดาเก็บซ่อนทองคำไว้จำนวนหนึ่งในห้องตำรา นางเมื่อ
ชาติก่อนคงไปไม่ถึงทางใต้ ต้องกลายเป็นยากจนไปนานแล้ว!

เงินหรงจ้องลุงอู่ พลังเอ่ยเสียงเนิบ “ออกเดินทางยามบ่าย!”

“อะไรนะ ยามบ่ายรี อาหรง ไยจึงไม่อยู่ต่ออีกสักสองสามวันเล่า”

เงินหรงลอบยิ้มหยัน นางตีสีหน้าหนึ่งขริม เอ่ยเสียงดังขึ้นว่า “ข้าบอก
ว่าออกเดินทางยามบ่าย”

ถึงอย่างไรนางก็อายุยังน้อย ไม่น่าเกรงขามมาแต่ไหนแต่ไร บุรุษวัย
กลางคนผู้นั้นจึงเอ่ยกับคนด้านหลังนางว่า “ป่าผิง เจ้าก็พูดกับอาหรงหน่อย
เถิด อพยพลงใต้เป็นเรื่องใหญ่ บอกให้ไปก็ไปได้อย่างนั้นหรือ” พูดถึง
ตรงนี้ เขาก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “อีกอย่างนะ อาหรงฝันร้ายติดต่อกันมา
หลายคืน ในเมื่อสุขภาพไม่แข็งแรง ไยจึงไม่พักผ่อนอีกสักสองวันเล่า”

หญิงวัยกลางคนรีบก้าวขึ้นหน้ามาพูดกับเงินทอง “หนึ่งหัวกลาง ลุงอยู่พูด มีเหตุผล...” นางเพิ่งจะเอ่ยปากก็ถูกเงินทองตัดบท “ข้าบอกว่าออกเดินทาง ยามบ่าย!”

ขณะที่ลุงอยู่กำลังจะโต้แย้ง พลันสบเข้ากับดวงตาดำสนิทคู่ นั้น ไม่รู้ เพราะเหตุใดจึงรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมา คำพูดที่กำลังจะหลุดจากปากจึงถูก กลืนกลับลงไป

เงินทองเบือนหน้าไป พลาญออกคำสั่งว่า “ออกไปแล้วปิดประตูด้วย”
ลุงอุ้งนงครูหนึ่งกว่าจะตระหนักได้ว่านางสั่งเขา เขาปิดประตูห้องด้วยความสับสน ในใจว่าวุ่น เกิดอะไรขึ้นกับอาหรง ไยจึงเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้

เมื่อลุงออกไปแล้ว เงินทองก็มาที่ห้องตำรา ในนั้นเต็มไปด้วยตำราทั้งที่เป็นม้วนไม้ไผ่และผืนผ้าไหม ชาติก่อนหลังจากที่ทรัพย์สินในบ้านถูกลุงอุ้มสมคบกับโจรปล้นไปจนเกลี้ยง นางซึ่งสิ้นไร้ไม้ตอกก็นึกถึงคำพูดที่บิดาเคยกล่าวไว้ “หากเกิดเหตุไม่คาดฝัน ให้ไปอยู่ที่ห้องตำรา” หลังจากนางร้องให้พุ่มพวยอาละวาดอย่างบ้าคลั่งอยู่ในห้องตำราสักพัก ก็พบว่าในกองตำราเหล่านี้ มีทองใบไม้² แผ่นบางๆ ซ่อนอยู่จำนวนมาก และเพราะทองใบไม้เหล่านี้ นางจึงรอดพ้นวิกฤติไปได้

ที่ด้านนอก บ่าวรับใช้กำลังสละวนกับการจัดเก็บสัมภาระดั่งตึงตังไม่หยุด ตอนนี้แต่ละลานเรือนจัดเก็บไปได้พอสมควรแล้ว อีกไม่นานก็จะ เป็นห้องตำรา

เสียงผู้คน เสียงอึกทึกครึกโครม เสียงพวกคนงานตะโกนโหวกเหวก เหล่านั้น ช่างไพเราะเสียจริง นางเมื่อครั้งอดีตเหตุใดจึงไม่รู้สึกละเลย

เงินทองค่อยๆ นั่งพับขาของหน้าโต๊ะจู้้น มือหยิบตำราผ้าไหมเล่มหนึ่ง มาเปิดออก ทว่าหกลับเงี่ยฟังเสียงที่เปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาเหล่านั้น

² คือทองคำที่นำมาตีเป็นแผ่นบางเหมือนกระดาษ เรียกว่า “ทองใบไม้” หรือ “ใบไม้ทอง” แต่ไม่ได้มีรูปทรงเป็นใบไม้ ใช้สำหรับเป็นเงินตราในการแลกเปลี่ยนซื้อขาย

ไม่รู้ว่เวลาล่วงเลยไปนานเท่าใด กระทั่งได้ยินเสียงเรียกดังมาจาก หน้าประตู “อาหาร อยู่ในห้องตำราหรือไม่ เฒ่าซุนมาแล้ว” เป็นเสียงของ ลุงอู่!

เงินหรงตีหน้าขีมิ เขายังไม่ยอมถอดใจอีก ถึงขนาดให้เฒ่าซุน มาที่นี่!

เสียงลุงอู่ดังขึ้นอีกครั้ง “ป้าผิง อาหารอยู่ที่ห้องตำราหรือไม่ พอ เฒ่าซุนได้ยินว่านางสุภาพไม่ดีก็รีบมาเยี่ยม เจ้ารีบไปแจ้งอาหาร ให้นาง ออกมาต้อนรับ”

ยังไม่ทันที่ป้าผิงจะตอบรับ เงินหรงก็ลุกขึ้น ตอบเสียงไล่ “มาแล้ว” พุดจบ นางก็เปิดประตูห้องตำราออก

ที่ประตูลาน มีผู้เฒ่าผมขาวโพลนผู้หนึ่งยืนอยู่ เขาก็คือเฒ่าซุน ก่อนที่ บิดาของนางจะจากไป ได้กำชับเฒ่าซุนให้คอยดูแลบรมเงินหรง ต่อหน้า ผู้อาวุโสท่านนี้ นางไม่มีสิทธิ์โต้เถียง!

เงินหรงหันไปชำเลื่องมองใบหน้าลำพองใจของลุงอู่ ก่อนจะแสดงความ เคารพอย่างนอบน้อม “คารวะเฒ่าซุน”

เฒ่าซุนพยักหน้า เขาเดินมาที่เบื้องหน้าเงินหรง มองนางอย่างละเอียด แล้วเอ่ยว่า “ได้ยินว่าอาหารฝิ่นร้ายติดต่อกันหลายคืน ได้เชิญหมอหรือ คนทำพิธีมาหรือยัง”

เงินหรงส่ายหน้า “ยังเจ้าคะ”

เฒ่าซุนนิ้วหน้า ลุงอู่เห็นเช่นนั้นก็รีบเอ่ยทันที “เหล่าจ้ง³ ท่านรีบ เกลี้ยกล่อมอาหารที่ นางร่างกายเช่นนั้นกลับบอกว่าจะออกเดินทางหลังเที่ยง ลงใต้ครั้งนี้ระยะทางยาวไกล หากเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้น เสียใจภายหลัง ก็สายไปแล้ว”

เฒ่าซุนพยักหน้า เหลือบมองป้าผิงซึ่งยืนอยู่ด้านหลังเงินหรง เอ่ยว่า “ป้าผิง เชิญหน่วกลางของเจ้ากลับห้องเสีย อีกสามวันค่อยออกเดินทาง”

³ คำเรียกขานที่มีอายุด้วยความเคารพ

“เจ้าค่ะ!”

เฒ่าซุนยังหันมากำชับพวกบ่าวว่า “เรื่องนี้มิใช่เล่นๆ พวกเจ้าเฝ้าอาหารง
ให้ดี หากนางยังยืนกรานดื้อรั้น ก็ชิงนางซะ!”

“ขอรับ!” “เจ้าค่ะ!”

“ยังไม่รีบไปเชิญหมอกับคนมาทำพิธีอีกรี”

“ขอรับ!” “เจ้าค่ะ!”

เฒ่าซุนออกคำสั่งรวดเดียว พุดจบกก็สะบัดแขนเสื้อยาว หันกายเดิน
จากไป

ลู่จู่เหลือบมองเงินหรงแวบหนึ่ง ขณะที่ไม่มีใครสนใจก็ลอบยืมยามใจ
ตามเฒ่าซุนออกไป

ทดลองอ่าน

3

แบ่งสมบัติ

เมื่อเต่าชนเอ๋ยเช่นนี้ ผู้คนทั้งหลายในตลาดที่เดิมกำลังยุ่งวุ่นต่างหยุดมือ หันไปมองเงินทอง รอนางสั่งการ

เงินทองคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ๋ยกับทุกคนว่า “เรียกว่าทุกคนในจวนมารวมกัน บอกว่าข้ามีเรื่องจะสั่งการ”

“ขอรับ!” “เจ้าค่ะ!”

“ป้าผิง เจ้าพาคนไปขนทรัพย์สินทั้งหมดมาไว้รวมกันในตลาด”

ป้าผิงมองเงินทองอย่างงอแง กระทั่งนางพูดซ้ำอีกรอบ ถึงขนาดตอบ “เจ้าค่ะ” เวลานั้นนางรู้สึกทลากใจนัก หลายวันมานี้หัวใจนางเปลี่ยนไปมาก ไม่เข้าใจนางเลยสักนิด

จวนสกุลเงินแม้จะมีเงินทองผู้เป็นนายอยู่เพียงผู้เดียว ทว่าหลายปีมานี้ บิดาของนางรับตำแหน่งจ้องจ้งซือ¹ ของเมืองผิงเจิง แม้จะเป็นขุนนางชั้นแปด แต่ก็เก็บสะสมทรัพย์สินเอาไว้ไม่น้อย ตอนที่บิดาและพี่ชายจากไปได้นำทรัพย์สินจำนวนมากติดไปด้วย ทว่าต่อให้เหลือเพียงเล็กน้อย ก็ยังกองเต็มลานเรือนได้

¹ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานสารบัญ คอยช่วยเหลือขุนนางผู้ตรวจการ จัดการงานเอกสารเป็นหลัก

ในสมัยนี้ จะทองคำก็ดี หรือเงินอยู่² ก็ช่าง ล้วนไม่ค่อยใช้กันอย่างแพร่หลาย เงินตราที่ผู้คนทั่วไปเชื่อถือจริงๆ ก็คือของจำพวกแพร่พรรณเสบียงอาหาร ในยามหน้าสิ่วหน้าขวานที่เกิดการรบราฆ่าฟันบ่อยครั้งเช่นนี้ การแลกเปลี่ยนสิ่งของคือวิธีที่เป็นที่ยอมรับที่สุด

ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งเคอ³ บ่าวชายหญิงก็มายืนเต็มลาน เฒ่าซุนยังมีได้จากไปไกล เขากับลุงอยู่ยืนอยู่ใต้ต้นทรงชู้ตันใหญ่ด้วยกัน มองมาทางเงินหรงด้วยความประหลาดใจ

เงินหรงนั่งพับขาบนที่นั่งที่ป่าผิงเตรียมไว้ให้ นางกวาดตามองทุกคนก่อนถามว่า “ในจวนนี้มีกี่คน”

“เจ็ดสิบสามคนขอรับ”

เงินหรงพยักหน้า นางยกถ้วยชาขึ้นจิบช้า ๆ...แม้นางจะอายุเพียงสิบห้าปี ทว่ายามนี้ ทุกอากับกิริยาอันสูงส่งที่ผ่านการฝึกฝนมานานสิบกว่าปี เมื่อชาติก่อนล้วนดูงดงามเหมาะสม

เฒ่าซุนพยักหน้าอยู่อีกด้าน พลังคิดด้วยความประหลาดใจว่า ได้ยินว่าสกุลเงินเป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่กว่าร้อยปี ไม่ผิดดังว่าจริง ๆ อาหรงเป็นบุตรสาวอนุของบุตรชายที่เกิดจากอนุเช่นกัน แม้อายุยังน้อย แต่ก็มีลักษณะของผู้ดีมีชาติตระกูล ช่างเป็นเอกลักษณ์อันสูงส่งของสกุลเงินเสียจริง

เงินหรงจิบชาอีกหนึ่ง พลังกวาดตามองทุกคนในลานอย่างเฉยเมย ก่อนเอ่ยเสียงเรียบนิ่งว่า “ภัยสงครามกำลังใกล้เข้ามา สกุลเงินเตรียมอพยพลงใต้ หากผู้ใดเต็มใจจะแยกตัวจากสกุลเงินไปตามทางของตนเอง ข้าจะมอบผ้าหนึ่งพับ ข้าวสารห้าโต่ว⁴! หากยินดีจะติดตามข้า ก็มอบผ้าหนึ่งพับ ข้าวสารห้าโต่วเช่นกัน”

² เหรียญกษาปณ์อยู่ เริ่มประกาศใช้ในสมัยจักรพรรดิอันฮู่ตี้ น้าหนักประมาณห้าบาท สลักคำว่า “อยู่” ด้วยตัวอักษรจ้วน ใช้เรื่อยมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น เว่ย จิ้น ทหาราชวงศ์ จันกระทั่งถึงสมัยราชวงศ์สุย ขนาดเล็กใหญ่ไม่เหมือนกัน

³ 1 เคอ เท่ากับ 15 นาที

⁴ 1 โต่ว เท่ากับ 10 ลิตร

พอพูดออกไป เสียงก็เงียบกริบลงทันใด

ลุงอุตทกใจนัก เขาควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ รีบพุ่งมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง แต่แล้วก็ก้าวต่อไม่ออก...เขาถือดีอะไรไปขัดขวางกันเล่า

ผ่านไปครู่ใหญ่ เฉินหรงเห็นว่าไม่มีใครแสดงท่าทีใด ๆ ก็หันไปหา ป่าผิง มุ่นคิ้ว เรียกด้วยน้ำเสียงที่ดั่งขึ้นเล็กน้อย “ป่าผิง”

อีกฝ่ายกำลังอ้าปากค้างมองเฉินหรงอย่างทำอะไรไม่ถูก พอสบตากับ ดวงตาดำลับ นางก็ได้สติ รีบก้าวขึ้นหน้ามา “ไม่ได้ ไม่ได้นะเจ้าคะ หนี่ว์หลาง ข้าวสารและผ้าในจวนมีไม่มาก แบ่งได้ไม่เท่ากัน”

เฉินหรงเอ่ยเสียงเรียบ “น้อยไปก็เอาผ้าแพรไหมกับข้าวฟ่างให้แทน”

“แต่...แต่ว่าในจวนมีเพียงทรัพย์สินเหล่านี้ หากแบ่งออกไปหลายสิบคน ทรัพย์สินสมบัติในจวนสกุลเงินก็จะหมดเกลี้ยง!” ป่าผิงขึ้นเสียงสูงด้วยความร้อนใจเล็กน้อย “เดินทางครั้งนี้หนทางยาวไกล เส้นทางลำบาก คดเคี้ยว ต่อให้ราบรื่นตลอดทาง แต่พอถึงทางใต้แล้วไม่มีทรัพย์สินสมบัติเลย หนี่ว์หลางจะอยู่ได้อย่างไรเจ้าคะ ใต้เท้ากับพี่ชายของท่านจนบัดนี้ก็ยังไร้ข้าวคราว ท่านไม่ควรแบ่งทรัพย์สินจนหมดนะเจ้าคะ!”

คำพูดแต่ละคำของป่าผิงเปี่ยมไปด้วยความห่วงใย สมกับเป็นบ่าวรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ภักดี ทว่านางเองกลับไม่คิดสักนิดว่าตนเป็นเพียงสตรีอ่อนแอคนหนึ่ง ในจวนมีผู้อารักขาที่กล้าหาญไม่มาก นางจะปกป้องทรัพย์สินเหล่านี้ได้อย่างไร หากไม่แบ่งออกไป การอพยพลงใต้ระยะทางกว่าพันลี้ กับคนช่วยเหลือเพียงกระหีบมือเท่านี้ ขึ้นเอารถม้าหลายสิบคันวิ่งอวดไปทั่ว ไม่รู้ว่าจะสะดุดหูด้าผู้คนหรือพวกโจรมากมายเพียงใด ถึงยามนั้นอย่าว่าแต่ทรัพย์สินเลย ต่อให้เป็นชีวิตก็ไม่แน่ว่าจะรักษาไว้ได้!

ชาติก่อนตัวนางนำทองไปไม่ติดไปด้วย เพราะเผยทรัพย์สินให้เห็นหลายครั้ง จึงถูกโจรผู้ร้ายเพ่งเล็งจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด!

เฉินหรงกวาดตามองบ่าวรับใช้ทุกคน เห็นเจ็ดแปดคนในนั้นมีสีหน้าเป็นกังวลเช่นเดียวกับป่าผิง ส่วนคนอื่นๆ เวลาที่นั่งพยายามสะกดความตืออกดีใจเอาไว้ มองนางด้วยแววตกว่านางจะเปลี่ยนใจ

ขณะที่เงินหรงละลายตากกลับมา ก็กวาดตามองลุงอู่และหนุ่มสาว
ที่ทำงานจิปาตะไม่กี่คนซึ่งยืนอยู่ท่ามกลางพวกบ่าวรับใช้

แวเย็นซาสดจับบนใบหน้านางวูบหนึ่ง

เงินหรงสายศีรษะ เอ๋เอ๋ยเสียงเรียกว่า “ป้าผิง ทรัพย์สินเงินทองเป็น
ของนอกกาย กลียุคเช่นนี้ พวกเจ้ามีผ้าและข้าวสาร จะได้ใช้ชีวิตสบายขึ้น”

นางไม่พูดอะไรอีก โบกมือพลางตะโกนเรียก “ลุงอู่!”

สายตาทุกคู่หันขวับไปจ้องลุงอู่

หลายคนขมวดคิ้ว ป้าผิงจึงตะเบ็งดั่งขึ้น “ลุงอู่ หนี่ว์หลางเรียก
ท่านนะ”

เวลานี้ สีหน้าลุงอู่พิลึกนัก ใบหน้าหม่นคล้ำ ดูเกรี้ยวกราดทว่ายังเจือ
แวตระหนก เท้าซ้ายที่ยกค้างกลางอากาศนั้น ไม่รู้ว่กำลังจะก้าวมาข้างหน้า
หรือว่าก้าวถอยหลังกันแน่ หน้าแปลก เขยิบขาเดียวบนพื้นไม่เหนียวหรือไร

ในที่สุดสายตาทุกคู่ก็ทำให้ลุงอู่ได้สติกลับมา

เขาสบตากับเงินหรงอย่างงุนงง

เงินหรงจึงตอบเขา ค่อยๆ คลี่ยิ้ม ดวงตาหยีโค้ง เอ๋เอ๋ยเสียงสดไสว่า
“ลุงอู่ ท่านเป็นคนรู้หนังสือ ทว่าทั้งผิงเจิงล้วนชื่นชมว่าท่านยุติธรรมซื่อตรง
ท่านก้าวออกมาช่วยอาหรงอีกแรงเถอะ”

ลุงอู่ถามอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก “ช่วยหนี่ว์หลางอีกแรงหรือ”

เงินหรงหรีดตาทั้งคู่ ยิ้มอย่างสบายอกสบายใจ รอยยิ้มเช่นนี้แตกต่าง
จากในอดีตโดยสิ้นเชิง ถึงกับทำให้เฒ่าซุนที่วางตนเป็นปัญญาชน ไม่ข้องแะ
เรื่องทรัพย์สินเงินทองพยักหน้าติด ๆ กัน มีเพียงเมื่อต้องเผชิญปัญหาใหญ่
จึงจะเห็นนิสัยใจคอที่แท้จริงของคนได้ ข้ายังนึกว่าที่อาหรงแบ่งสมบัตินั้น
เป็นเพียงการก่อกรรมเสียอีก ยามนี้เห็นท่าทางสบายใจของนางเช่นนี้ ที่แท้
ก็ไม่สนใจชื่อเสียงเงินทองจริง ๆ! เด็กคนนี้สมแล้วที่แซ่เงิน!

เงินหรงไม่รอช้า เอ๋เอ๋ยเสียงกังวานทรวงอานาว่า “ถูกต้อง อาหรงขอให้
ลุงอู่รับผิดชอบจดบันทึก แจกจ่ายทรัพย์สินเหล่านี้ออกไป ท่านลุงเป็นคน
ยุติธรรมซื่อตรง จะต้องแบ่งส่นปันส่วนให้ทุกคนพอใจได้แน่”

เงินทรงพูดถึงตรงนี้ก็เล็กคิ้วอย่างประหลาดใจ “ลุงอู๋ ลุงอู๋ ไยท่าน
ยังใจลอยอยู่อีก หรือว่าท่านไม่เต็มใจ”

ลุงอู๋รีบผืนยิ้มออกมา เขากลืนน้ำลาย พลังเอ่ยซ้ำๆ ทั้งที่หน้าซีด
“ข้าย่อมเต็มใจ เต็มใจ”

“เช่นนั้นเหตุใดท่านลุงไม่ก้าวมาข้างหน้าเล่า เวลาไม่รอท่าแล้ว”

“ได้ๆ ข้าย่อมไปจัดการเดี๋ยวนี้”

ขณะที่ลุงอู๋ก้าวขาแข็งทื่อเดินไปข้างหน้า เผ่าซุนก็ถอนหายใจยาว
ไล่หลังเขา “อู๋หยาง อู๋หยาง แม่นางน้อยไร้เดียงสายังไม่เห็นแก่ทรัพย์สิน
เงินทอง เจ้าเป็นบัณฑิต ไยจึงได้ทำหน้าที่เช่นนั้นเล่า มือเท้าแข็งทื่อ ตาฝ้าฟาง
ไปแล้ววี่ เอ้อ เจ้านี้เทียบนางไม่ได้เลย!”

คนสมัยนี้ชอบวิจารณ์ผู้อื่น คำวิจารณ์ของผู้อาวุโสมักส่งผลต่อชีวิตคน
ไปชั่วชีวิต คำพูดของเผ่าซุนในยามนี้ทำให้ใบหน้าซูบเรียวของอู๋หยางที่ซีดขาว
เริ่มเปลี่ยนเป็นดำคล้ำ

อู๋หยางค่อยๆ เดินมาข้างตัวเงินทรง

เงินทรงลุกขึ้น ใช้แขนเสื้อปิดปากหาว เอ่ยคล้ายไม่ใส่ใจว่า “หลังจาก
แบ่งเสบียงกับผ้าเรียบริบร้อยแล้ว ใครใคร่อยากไปก็ไป ใครใคร่อยากอยู่ก็อยู่
ตามสบาย”

นางว่าพลางเดินกลับห้องอย่างเกียจคร้าน

เจ็ดสิบกว่าคนแม้จะไม่มาก ทว่าก็ใช้เวลากว่าสองชั่วยาม กว่าอู๋หยางจะจัดสรร
ให้ทีละคนๆ จนเสร็จได้

หลังเก็บฟูกกัน อู๋หยางก็ลุกขึ้นยืนท่ามกลางเสียงสรวลเสเฮฮาของข้ารับใช้
เขามองทรัพย์สินสมบัติที่เดิมกองเป็นภูเขาเลากา ทว่าตอนนี้เปลี่ยนเป็นก้อนรูลี
อย่างใจลอย รู้สึกเพียงว่าผีเท้าแต่ละก้าวซึ่งหนักอึ้งราวกับถ่วงด้วยทองพันชั่ง
สวรค์! คนพวกนั้นไม่มีสักคนที่เป็นพวกถือศีลกินผัก⁵ ของพวกนี้

⁵ เป็นวลีที่แฝงนัยว่า เป็นคนมีพิษสง ไม่ธรรมดา ไม่ใช่คนที่ใครจะมาหาเรื่องหรือรังแกได้ง่ายๆ

มอบให้ไปยังไม่พออดชอกฟันพวกเขาด้วยซ้ำ หากพวกเขาเอาเรื่องขึ้นมา
ซ้ำ...ซ้ำจะทำเช่นไรดีเล่า

เขาหมดอาลัยตายอยาก กระทั่งเฒ่าซุนแอ่ยลาก็มีทันได้ใส่ใจ
ระหว่างที่กำลังวิตก จู่ๆ ดวงตาของอู๋หยางก็เปล่งประกาย ได้ยินว่า
ในจวนสกุลเงินยังมีสมบัติล้ำค่าอยู่อย่างหนึ่ง บางทีของสิ่งนั้นอาจทำให้
พวกเขาพอใจได้!

ขณะที่กำลังคิดเช่นนั้น ก็ได้ยินเสียงกังวานใสดังมาจากในห้องของ
เงินทรง “ลุงอู๋ บ้าผิง ลุงซัง”

ทั้งสามหยุดชะงัก ขานรับพร้อมกัน

“ยังเหลืออีกคนที่มิได้จากไป”

“ลิบห้าคน”

“ไม่แล้ว ข้ามิของขึ้นหนึ่ง มิใช่ของธรรมดาทั่วไป อยากให้พวกเจ้า
สามคนพาลิบห้าคนนั้นเอามาไปส่งให้จวนหวังกง^๖ บอกว่าที่บ้าน บิดากับ
พี่ชายไม่อยู่ ข้าเป็นสตรีอ่อนแอตัวคนเดียวดูแลไม่ไหว ยินดีมอบสมบัติ
ล้ำค่าที่บิดาทิ้งไว้ให้ ขอเพียงให้พวกเราจวนสกุลเงินร่วมเดินทางไปกับจวน
สกุลหวังได้”

พูดถึงตรงนี้ ประตูก็เปิดออก สมบัติล้ำค่าสีแดงเจิดจรัสเปล่งประกาย
งดงามปรากฏต่อหน้าทุกคน

พอเห็นของสิ่งนี้ อู๋หยางก็หน้ามืด แทบลมจับตายอยู่กับพื้น

^๖ “กง” ใช้เรียกบุรุษในเชิงให้ความเคารพอย่างสูง

4

สมบัติล้ำค่าที่หลงกลาญ

สมบัติล้ำค่า ที่เปล่งประกายทั้งชิ้น แท้จริงคือกัลปังหาสูงสามมือ¹ สันฐานคล้ายต้นไม้ เติบโตอยู่ใต้ทะเลลึก ยากนักที่จะได้เป็นเจ้าของ ยิ่งกัลปังหาตรงหน้าที่เปล่งประกายสดใสไร้ที่ติด้วยแล้ว!

เป็นสมบัติล้ำค่าชิ้นนี้จริง ๆ! อุ๋หยางสะกดอารมณ์ไม่ให้อีกต่อไป เขารีบก้าวขึ้นหน้า พูดอย่างร้อนรนว่า “อาหรง ไม่ได้นะ ไม่ได้เด็ดขาด”

เขาไววยายกระทั้งเห็นสายตาแปลกประหลาดของเงินหรงเหลือบมอง มาจึงรีบตั้งสติ อธิบายว่า “เมื่อครู่นี้หัวกลางเพิงจะแบ่งทรัพย์สินในบ้านไปกว่าครึ่ง ตอนนั้นทั้งจวนก็มีเพียงของสิ่งนี้เป็นของล้ำค่า หรือแม้กระทั่งสมบัติล้ำค่าชิ้นสุดท้ายที่ได้เท่าทั้งเอาไว้ อาหรงก็จะไม่เก็บไว้ จำต้องเอาออกมาให้ได้เช่นนั้นหรือ” เขาถอนหายใจแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “หนึ่งหัวกลาง เหย้าเรือนนั้นสร้างยาก แต่ทำให้ตกตานั้นง่าย หากทำเช่นนั้นเกรงว่าผู้คนจะพูดเอาได้ว่าท่านตกต่ำ”

“ตกต่ำรี”

เงินหรงกะพริบตาปริบ ๆ ตาดำขลับแฝงแววเยาะหยัน นางแกว่ง

¹ 1 ชื่อ เท่ากับประมาณ 1 ฟุต

กัลปังหาที่ถือไว้ในมือไปมาอย่างไม่แยแส...พอทำเช่นนี้ ไม่เพียงลุงอยู่ แม้แต่ ป้าผิงและคนอื่นๆ ต่างก็ใจหายใจว่า

เงินทรงเบะปาก พูดอย่างไม่ยี่พระ “ก็แค่ของธรรมดา ลุงอุ้มแล้ว เกินไปแล้ว”

นางไม่สนใจลุงอุ้มอีกต่อไป มองป้าผิงกับลุงซัง เอ่ยว่า “พวกเจ้าน่า สิ่งนี้ไป ไม่ต้องคลุมผ้า รีบนำไปส่งให้จวนหวังง”

ไม่คลุมผ้า? เช่นนั้นก็ต้องดึงดูดยาพิษคนบนถนนนะสิ!

ลุงอุ้มเอ่ยด้วยความตกใจ “ไม่ได้เด็ดขาด!”

เงินทรงปรายตามองเขา ถามเสียงเย็นว่า “โยจึงไม่ได้”

ลุงอุ้มเอื้อมไปพูดไม่ออก ตะกุกตะกักอยู่ครู่ใหญ่ถึงตอบนางว่า “สมบัติ ล้ำค่าเช่นนี้ ล่อตาโจรผู้ร้ายได้ง่าย”

เงินทรงยิ้ม นางหรีตาศิคมองสีหน้าท่าทีของลุงอุ้ม พลังแกว่งกัลปังหา ในมือไปมาอีกครั้ง พูดอย่างสบายใจยิ่งว่า “เอาไปส่งที่จวนสกุลหวัง นี่เป็น สิ่งของของจวนสกุลหวัง ต่อให้ล่อตาโจร ก็เป็นจวนสกุลหวัง เกียวกะไร กับข้าด้วย เกียวกะไรกับท่านด้วยหรือ”

นางเหินน้ำเสียงที่คำพูดสุดท้าย ไม่รู้ว่าตั้งใจหรือไม่

ยามนี้ อุ้มหยางรู้สึกได้ว่าสายตาของทุกคนต่างจับจ้องมาที่ตน เหงื่อ เย็นบนหน้าผากไหลรินลงมา

ไม่ได้นะ ของสิ่งนี้ไม่อาจให้อาหรงส่งมอบออกไปโดยเด็ดขาด สมควร ตายนัก! เจ้าเด็กน้อยตัวนี้นี่ จะเกลี้ยกล่อมนางอย่างไรดีนะ

ขณะที่อุ้มหยางเค้นความคิดอยู่นั้น เงินทรงก็ออกไปหาคนอื่นๆ ในลาน พลังพูดว่า “ยกโต๊ะไม้เงินเซียงมา กัลปังหาตามประณีตเช่นนี้ จะให้ไปตั้ง บนไม้ธรรมดาๆ ได้อย่างไร”

“หา? ขอรับ ขอรับ!”

บ่าวสองสามคนกุกกักเข้าไปในห้อง แบกโต๊ะกลมเล็กๆ ตัวหนึ่ง

²ไม้กฤษณา

ออกมา...โต๊ะนี้ทำจากไม้เงินเชียงล้วน เป็นหนึ่งในทรัพย์สินสมบัติที่เหลือเพียงไม่กี่ชิ้นของสกุลเงิน ซึ่งอุ๋หยางหมายตามาแต่แรก

ครั้งนี้ดวงตาของอุ๋หยางแดงก่ำไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เห็นร่างคันทาสองสามคนทำลับๆ ล่อๆ อยู่ด้านนอกประตูลาน สีหน้าของเขาก็เริ่มดำคล้ำเคร่งเครียด

ขณะยกโต๊ะกลมออกมา อุ๋หยางก็รีบก้าวไปข้างหน้า ยื่นมือจะแย่งกัลปังหาในมือของเงินหรงไป

“อ๊ะ...”

เห็นเหตุการณ์นี้ เสียงร้องตกใจก็ดังขึ้นรอบด้าน!

ชั่วพริบตา มือของอุ๋หยางก็สัมผัสส่ส่วนของโคนของกัลปังหา

สิ่งที่เกิดขึ้นอยู่นอกเหนือความคาดหมายของทุกคนมาก เขาออกแรงยื้อแย่งโดยคาดไม่ถึงว่าจะไร้การต่อต้านจากเงินหรง! พอกัลปังหาตกมาอยู่ในมือ ใบหน้าซูบตบแต่งำของอุ๋หยางก็แผยรอยยิ้มออกมา

ทว่าขณะที่มือทั้งสองของอุ๋หยางกำลังจะดึงกลับนั้น เงินหรงที่ถูกแรงเหวี่ยงจากเร็วแรงมหาศาลของเขาก็เข้าไปทางด้านข้าง นางล้มไปไม่เป็นไร ทว่าแขนเสื้อยาวที่พาดอยู่บนต้นกัลปังหากลับกระชากไปตามแรง!

ประกายสีแสงสว่างวูบผ่านไปราวกับดาวตก ส่องระยิบระยับพุ่งลงพื้น!

ไม่ว่าจะเป็นเงินหรงหรือลู่ฮู่ต่างก็ไม่ทันได้อำปากร้องตกใจ เมื่อเห็นต้นกัลปังหาตรงมตรการตาไร้ที่ตีร่วงลงไปอย่างแรง

“ไม่...!” อุ๋หยางตะโกนลั่น ยื่นมือทั้งสองถลาออกไปข้างหน้าทั้งตัวเพื่อรับกัลปังหานั่น!

อาจเพราะยามคนเราถูกบีบให้จนตรอกจึงแสดงศักยภาพออกมา เพียงชั่วพริบตา คาดไม่ถึงว่ามือทั้งสองของลู่ฮู่จะรับต้นกัลปังหาไว้ได้! เขารีบรวบมือเข้าด้วยกัน เอ่ยเสียงดังด้วยความดีใจ “ซ้ารับได้แล้ว ซ้ารับได้แล้ว!”

ระหว่างที่ร้องตะโกนก็รีบลุกขึ้น ไม่ทันสังเกตว่าได้ฝ่าเท้ามีชายกระโปรงเพิ่มเข้ามาตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

เท้าของอุ๋หยางเพิ่งจะเหยียบลงบนชายกระโปรง ก็ได้ยินเสียงอุทาน

ของเงินหรงที่รีบดึงชายกระโปรงออก เดิมเขาก็ทรงตัวไม่มั่นคงอยู่แล้ว ตอนนี้ได้ฝ่าเท้ายังถูกเงินหรงชักชายกระโปรงไปอีก ตัวจึงถลไปข้างหน้า

พลัก...

เสียงลืมหลักๆ ดังก้อง พร้อมกับเสียงเพลิง...ที่ดังกังวานขึ้นจากพื้น!

เสียงอื่นพลันเงียบสนิท

ทุกคนในลานอ้าปากค้าง เห็นอุ้ยหยางท่าทางราวกับสุนัขกินอาจมน้ำที่มลงไปบนพื้น ส่วนกัลปิงหาถูกเขาทับอย่างแรงอยู่ใต้ร่างด้านซ้าย ทุกคนยังเห็นกิงกัลปิงหาสองสามกึ่งเหลกละเอียดยเป็นขึ้นเล็กขึ้นน้อย!

อุ้ยหยางทอดกายแน่นิ่งบนพื้นราวกับหมดสติ ร่างแข็งทื่อไปทั้งตัว

บรรยากาศเงียบสงัดหาใดเปรียบ

ทันใดนั้น เงินหรงก็ตวาดอย่างเดือดดาล “ลู่ฉู่! เมื่อก่อนท่านไร่ที่พึ่งบิดาเข้ารับท่านไว้ โบราณว่า บุญคุณแม่เล็กน้อยก็ไม่ควรลืม ตระกูลเงินของข้ามิใช่ดีต่อท่านแค่ข้าวขามเดียว ท่านตอบข้ามา เหตุใดต้องแย่งกัลปิงหาต้นนี้ของบ้านข้าด้วย ยอมทำลายมันเป็นขึ้นๆ แต่ไม่ยอมให้ข้านำไปมอบให้กับจวนสกุลหวัง”

เสียงของเด็กสาวในยามนี้เย็นชาน่าเกรงขามยิ่งนัก

ลู่ฉู่ไม่ตอบ ซ้ำยังคงไม่ขยับเขยื้อน ไม่รู้ว่าหมดสติไปจริง ๆ หรือไม่ เงินหรงสีหน้าเข้มข้ม ตะโกนเจี๊ยบขาด “ใครก็ได้!”

“ขอรับ”

“อุ้ยหยางผู้นี้เป็นถึงบัณฑิต คิดไม่ถึงว่าจะฉกฉวยโอกาสตอนที่บิดากับพี่ชายไม่อยู่ วางแผนร้ายขโมยทรัพย์สินของบ้านข้า ตอนนี้อย่างสมบัติล้ำค่าแตกหักอีก วันนี้อยู่คนต่างพากันอพยพลงใต้ ที่ว่าการไม่มีใครดูแล ไม่สามารถส่งตัวคนต่ำช้าเช่นนี้ให้ทางการได้ พวกเจ้าโยนเขาออกไปจากจวนสกุลเงินประจานพฤติกรรมทั้งหมดของเขาให้ทุกคนได้รู้!”

เงินหรงในเวลานี้ทั้งน่าเกรงขามและน่ากลัว ทุกคนจึงยำเกรง ไม่มีใครกล้าช่วยพูดให้อุ้ยหยาง ทันใดนั้นก็มีบ่าวห้าหกคนก้าวเข้ามาแบกตัวอุ้ยหยาง พวกเขาเพิ่งจะหิ้วคนขึ้นมา อุ้ยหยางก็ลืมตา จ้องเงินหรงด้วยความ

ซุ่นแค้น แผลดเสียงลั่น “นาง...นางเด็กนี่! เจ้ากล้าจะต้องซำรี เจ้ากล้าทำซำรี”

เขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟจนดวงตาแทบถลนออกมา ใบหน้าซุบตอแดงจัด เผยธาตุแท้อันต่ำช้า

ป้าผิงและคนอื่นๆ ที่เดิมนั้นเห็นใจเขา เวลานี้ต่างมีสีหน้าเดียดฉันทพากันพูดว่า “คนผู้นี้ทำสมบัติล้ำค่าของเจ้านายบ้านตนเองแตก นึกไม่ถึงว่าจะไร้ยางอาย ไม่เพียงแกล้งเป็นลม พอถูกเจ้านายตำหนิยังปากกล้าพูดจาโอ้อวดเช่นนี้อีก ดูท่าเขาน่าจะเป็นคนที่หนีวีรกรรมจริงๆ จิตใจต่ำช้าเลวทราม!”

เผชิญหน้ากับอุหยาংที่กำลังเดือดดาล เนินทรงกลับมีสีหน้าสงบนิ่งนางมองเขาด้วยสายตาที่ไร้แววตื่นตระหนก ขณะที่อุหยาংกำลังตกตะลึง บ่าวร่างกำยำสองสามคนก็แบกเขาขึ้นกลางอากาศ

“ทำอะไร วางซำลง พวกเจ้ารีบวางซำลง!” อุหยาংร้องลั่นด้วยความแตกตื่น ขยับมือเท้าพั่ววัน หวังดินให้หลุด

ทว่าเขาเป็นเพียงบัณฑิตอ่อนแอ ภายใต้อาณัติการณที่ไม่มีใครยอมใคร เช่นนี้จะขัดขึ้นได้ที่ใด ชายฉกรรจ์หกคนจับเขาไว้อย่างแน่นหนา ยกตัวลอยขึ้นแบกออกไปทางประตู

กระทั่งเดินพ้นประตูลานไปแล้ว อุหยาংก็ยังครองโหวกเหวก เพียงแต่จากเริ่มแรกทีด่าทอเนินทรง ก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นร้องไห้วิงวอน จนกระทั่งไม่ได้ยินเสียงอีกต่อไป

ไม่ทันไรก็ได้ยินบ่าวหกคนนั้นตะโกนดังมาถึงเรือนด้านใน “อุหยาংคนถ่อย! ฉวยโอกาสตอนเจ้านายไม่อยู่ วางแผนขโมยทรัพย์ โกหกปลิ้นปล้อน วันนี้จึงเอาออกมาโยนทิ้ง...”

“อุหยาংคนถ่อย! ฉวยโอกาสตอนเจ้านายไม่อยู่ วางแผนขโมยทรัพย์ โกหกปลิ้นปล้อน วันนี้จึงเอาออกมาโยนทิ้ง...”

“อุหยาংคนถ่อย! ฉวยโอกาสตอนเจ้านายไม่อยู่ วางแผนขโมยทรัพย์ โกหกปลิ้นปล้อน วันนี้จึงเอาออกมาโยนทิ้ง...”

ทั้งหกคนเสียงดังฟังชัด หลังจากตะโกนพร้อมกันสามครั้ง ก็ไม่มี

เสียงลอยเข้ามาอีก

ป้าผิงซอยเท้าเข้าไปหาเงินทอง มองนางอย่างเป็นห่วง ก่อนจะเอ่ยเบา ๆ ว่า “หนี่ว์หลาง ไม่ต้องเสียใจนะเจ้าคะ...อย่างไรของชิ้นนี้ก็เตรียมจะมอบให้คนอื่นอยู่แล้ว”

เงินทองยิ้มให้ป้าผิง รอยยิ้มนี้ช่างสดใสนัก ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคน นางเอ่ยอย่างสบายอกสบายใจว่า “ข้ามิได้เสียใจ”

นางจะเสียใจได้อย่างไร บิดาและพี่ชายไม่อยู่ อาศัยเรื่องที่นางเป็นเด็กผู้หญิงตัวคนเดียวเข้าขอพึ่งพิง ไม่ว่าใครตอบรับนาง ก็ล้วนเป็นเรื่องสมควร

ทว่านางกลับยินกรานจะส่งมอบของล้ำค่าเพื่อแลกกับคำขอร้องเล็กๆ เพียงเท่านั้น อย่าว่าแต่ส่งมอบให้สกุลหวังที่มีชื่อเสียงและอำนาจเลย ต่อให้ส่งมอบให้ขุนนางชั้นหนึ่งในเมือง ก็ไม่มีผู้ใดกล้ารับไว้...ไม่ว่าใครรับ ต่างก็ยอมต่างพร้อย

ที่นางนํากลับหาออกมา ก็เพราะต้องการทำมันแตก คิดไม่ถึงว่าอยู่ห่างผู้นั้นกลับเห็นเป็นเรื่องจริงจัง ยิ่งกล้าแบกรับไว้

ป้าผิงถามขึ้นด้วยความประหลาดใจ “เหตุใดหนี่ว์หลางจึงไม่เสียใจล่ะเจ้าคะ”

เงินทองไม่ตอบ เพียงทอดสายตามองไปทางประตูใหญ่ ใบหน้างดงามเกลี้ยงเกลาเผยให้เห็นความอ่อนคลายสบายใจขณะเอ่ยว่า “คนของจวนสกุลหวังใกล้จะมาถึงแล้วใช่หรือไม่ ได้ยินว่าสกุลหวังจะออกเดินทางวันพรุ่งนี้ พวกเจ้าเร่งเตรียมการ อย่าทำให้พวกเขาต้องเสียเวลา”

ทุกคนต่างงงัน

5

สกุลหวังมีชีหลาง

กระทั่งเงินทรงสะบัดแขนเสื้อ กลับเข้าห้องไป ทุกคนก็ยังคงมองหน้ากันอย่างงุนงง ผ่านไปครู่ใหญ่มีคนหนึ่งถามป้าผิงว่า “ป้าผิงที่หน้าวังหลวงพูดเป็นความจริงหรือ”

ป้าผิงถลึงตาใส่คนผู้นั้น “จะจริงหรือไม่จริงก็จงเตรียมตัวให้พร้อมไว้จะได้ไม่ผิดพลาด”

“ได้ๆ”

ขณะที่ทุกคนกำลังทยอยแยกย้ายกันไปทำงานของตน ก็มีเสียงฝีเท้ารีบร้อนเข้ามา เป็นคนเฝ้าประตูวังเหวี่ยงซองมาที่หน้าเรือนของเงินทรง รายงานว่า “เรียนหน้าวังหลวง ชีหลางแห่งสกุลหวังมาถึงแล้วขอรับ”

ก็...

ทุกคนหยุดเดิน หันไปมองทางห้องของเงินทรงอย่างตกใจ

คาดไม่ถึงว่าจะเป็นชีหลางแห่งสกุลหวัง! สวรรค์ ชีหลางแห่งสกุลหวังมาที่นี้ด้วยตนเอง!

ตระกูลหวังฐานะมิใช่อรรมดา ทั่วทั้งเมืองผิงเจิงนับว่าใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่มาคือชีหลางแห่งสกุลหวัง

สถานที่อย่างเมืองผิงเจิงนี้ ผู้ที่อาศัยอยู่แน่นอนว่าเป็นเพียงเทือกเถา

สายรองจากตระกูลใหญ่ ดังเช่นบิดาของเงินทอง ก็เป็นเพียงทนายทาสายรองของสกุลเงินแห่งเจียงหนาน สกุลหวังเองก็เช่นกัน

ทว่าซีหลงผู้นี้เป็นทนายทาสกุลหวังที่เลื่องชื่อ! สุขุมเยือกเย็น ฐานะเพียบพร้อม การศึกษาสูงส่ง ตระกูลที่มีผู้ดำรงตำแหน่งใหญ่โตในราชสำนัก สิบกว่าคนเช่นนี้ ราวกับเชื้อพระวงศ์เบื้องสูงที่ผู้คนเทิดทูน!

ใครๆ ต่างพูดกันว่า หลางจวินที่มาจากตระกูลเช่นนี้ล้วนมีสง่าราศีดุจเทพเซียน พวกเขาไม่รู้ว่าคำกล่าวนี้นั้นเป็นจริงหรือไม่ ทว่าผู้คนในเมืองผิงเฉิงต่างรู้ว่า ซีหลงแห่งสกุลหวังที่มาถึงเมืองผิงเฉิงเมื่อสามเดือนก่อนเป็นเทพในหม่อมมนุษย์!

สำหรับบรรดาบ่าวในบ้าน เงินทองย่อมมีสถานะสูงส่ง ทว่าฐานะของนางเมื่อเทียบกับซีหลงแห่งสกุลหวังแล้ว กลับแตกต่างห่างไกลกันเหลือเกิน!

ได้ยินคนเฝ้าประตูรายงาน เงินทองก็รีบออกมา...นางแจกจ่ายทรัพย์สินในบ้าน ทำกัลปังกาแตก ก็เพราะต้องการดึงดูดความสนใจจากสกุลหวัง หากสามารถเดินทางร่วมกับพวกเขา ตลอดทางจะต้องราบรื่นกว่ามากแน่นอน และหากคบหากับพวกเขาได้ หลังจากที่เดินทางถึงทางใต้แล้ว ก็ย่อมส่งผลดีอย่างยิ่ง นางคาดไม่ถึงว่าผลลัพธ์จะดีเกินคาด ตกได้ซีหลงแห่งสกุลหวังซึ่งเป็นทนายทาสายตรงของตระกูลหลัก ผู้ได้รับการเรียกขานว่า “ต้นไม้หยก”¹

ตัวนางในเวลานี้ แท้เล็กลง สะอาดสะอ้านสวมรองเท้าไม้ เสื้อคลุมตัวใหญ่สีม่วงช่วยขับเน้นผิวพรรณกระจ่างใสดูหยก ดวงตาทั้งสองดงามเปล่งประกาย จู่ๆ ก็รู้สึกว่าการเยาะวิ้ยของนางจางหายไปไม่น้อย

เงินทองมิได้ถามคนเฝ้าประตูว่าซีหลงอยู่ที่ใด รีบสาวเท้าออกจากเขตเรือนพักไปทันที เป็นดังคาด นางเพิ่งจะเดินพ้นทางเดินใต้ร่มไม้ ก็ได้ยินเสียงพิณไพเราะแว่วมาจากทางด้านหน้า

¹“อวี่ฮู่” ใช้บรรยายผู้ที่ทำกิจการทางดงามสง่าผ่าเผย หรือเทพบุตร

เสียงพิณพลีวมาราวกับธารน้ำไหลในภูเขา เมฆาเคลื่อนคล้อยบนนภา
ให้ความรู้สึกอิสระและสบายใจที่ไม่อาจพรรณนา

เงินหรงตามเสียงพิณมาถึงลานกว้าง ที่นั่นมีรถม้างามหูลอยอยู่คันหนึ่ง
เสียงพิณดังมาจากข้างใน

ด้านนอกรถม้ามีคนยี่สิบกว่าคนยืนที่ม่อ สายตามองเข้าไปในรถม้า
อย่างเลื่อมใสศรัทธา เงยหูตั้งอกตั้งใจฟัง

ทว่าเงินหรงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ นางรีบเดินไปยังรถม้า เสียงร้องเท้าไม้
ที่ดังตึกตัก ๆ ๆ ขณะเสียงพิณกำลังบรรเลงอยู่นั้น ช่างอุกอาจและเสียงดู
เหลือเกิน ที่น่าหุดหิดที่สุดคือ ไม่รู้ว่านางจงใจหรือไม่ แต่ทุกครั้งทีร้องเท้า
ไม้กระทบพื้นล้วนรบกวนขัดจังหวะทำนองพิณ กระทั่งทำให้คนที่ได้ยินรู้สึก
ขัดใจ หายใจไม่สะดวก อึดอัดคับข้องเป็นอย่างมาก

ทุกคนต่างมองเงินหรงด้วยแววตาขุ่นเคืองโดยไม่รู้ตัว ลืมไปเสียสนิท
ว่าเงินหรงยังคงเป็นนายของตนเอง

ทันใดนั้น เสียงพิณในรถก็หยุดลง เปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะสดใสอย่าง
สบายอารมณ์ “หนี่ว่หลางรีบร้อนออกมาถึงนี้ หรือว่าเพลงพิณไม่ไพเราะหรือ”

เงินหรงไม่หยุดเดิน นางตรงไปที่รถม้า หัวเราะคิกคักพลางตอบ
“เพลงพิณช่างไพเราะนัก แต่ว่าซ้ำมีเรื่องในใจ ไม่มีแก่ใจเพลินฟังเพลงพิณนี้”

คนในรถม้ายิ่งหัวเราะดังขึ้นกว่าเดิม “หนี่ว่หลางกังวลใจเรื่องใดหรือ”

เงินหรงยิ้ม เวลานี้ นางเดินมาถึงข้างรถม้าแล้ว

ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคน นางยื่นมือออกไปเลิกม่านรถม้า
พลางตอบอย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง “ได้ยินมานานว่าซีหลางแห่งสกุลหวัง
รูปโฉมดูเทพเสียน งามสง่าดูเฉยๆ เขยยก ทว่ากลับไม่มีวาสนาได้พบ วันนี้
ได้ยินว่าท่านมาถึงที่นี่จึงดีใจยิ่งนัก แต่เพราะเกรงหลวงจวินจะหมดสนุก
จากไปเสียก่อน ทำให้อาหรงไม่อาจได้พบ ดังนั้นในใจจึงวิตกร้อนรน!”

เอ่ยจบ ม่านรถม้ามักก็เลิกขึ้น!

พริบ...

แสงสว่างเจิดจ้าแยงตานาง จังหวะนั้น นางเป็นสายตาหลบอย่าง

มีอาจความคุม

ขณะเดียวกัน ผู้ที่อยู่ในรถม้าก็หัวเราะเบาๆ เอ่ยว่า “หนี่ว์หลาง เพื่อที่จะพบข้าถึงกับมาถึงที่นี่ ในเมื่อพบแล้ว เหตุใดจึงต้องหลบสายตาด้วยเล่า”

เงินทรงยกมือขึ้นคลึงดวงตา “ข้าเป็นตรูณีแรกรุ่งน ได้เห็นรูปโฉมดุจเทพเซียนของหลางจวิน ในใจจึงประหม่า ไม่กล้ามองตรงๆ เจ้าคะ!”

เสียงหัวเราะดังกังวานในรถม้าราวกับหยกน้ำแข็งกระทบกัน ทั้งบริสุทธิ์ ทั้งสดใส!

ในที่สุดเงินทรงก็หันกลับมา มองตรงไปยังชายหนุ่มในรถม้า

นี่คือบุรุษรูปงามที่หาได้ยากคนหนึ่ง อายุของเขาจะสักสิบเจ็ดสิบแปดปี ชายหนุ่มหล่อเหลาดุจหยก ดวงตาดำสนิทราวแฉล้มหมึก กำลังอมยิ้ม พลังจ้องมองนาง ไม่รู้เพราะเหตุใด เมื่อเผชิญกับรอยยิ้มเช่นนี้ของเข ใจของเงินทรงพลันเต้นแรง!

อย่าลืมนะตัวนางเพิ่งผ่านพิชรักมา ทั้งยังเป็นคนที่มาจากอีกภพชาติ เดิมนางคิดว่า หัวใจของตนจะไม่อ่อนไหวให้แก่บุรุษใดอีก ทว่าภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ คาดไม่ถึงนางกลับรู้สึกหัวใจที่ตายด้านนั้นหวั่นไหว เห็นชัดว่าผู้ที่อยู่เบื้องหน้ามีรูปงามเพียงใด

องค์าพพทั้งห้าบนใบหน้าไม่ต้องกล่าวถึง ที่สำคัญที่สุดคือ คิ้วตาของเขาเจือกลิ่นอายลึกกลับเป็นเอกลักษณ์ ราวกับน้ำแข็งพันปีบนยอดเขา ที่ไม่มีวันละลาย สะท้อนแสงอรุณรุ่ง งามจับตายิ่งนัก ทั้งคล้ายกับน้ำในสระโบราณ ยามที่กิ่งหลิวในฤดูวสันต์ไหวลู่ตามสายลม สงบนิ่งเป็นที่สุด

เงินทรงมองเขาด้วยความหลงใหลโดยไม่รู้ตัว

บุรุษรูปงามมองนาง ครั้นเห็นว่านางกำลังมองตนอย่างตกตะลึง ดวงตา ดำกลับใสกระจ่าง กัดยิ้มไม่ได้ ถามว่า “มีทราบบว่าเคยเห็นที่ใดมาก่อนหรือไม่”

เงินทรงแยมยิ้ม ดวงตาทั้งสองยังคงจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาของเขา ไม่กะพริบ “วันนี้เพิ่งได้ประจักษ์ ว่าสิ่งใดที่เรียกว่าเทพบุตร!”

บุรุษรูปงามหัวเราะฮาๆ

ระหว่างที่เขากำลังหัวเราะ เงินหรงก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ดึงม่านรถม้าลงโดยไม่ลังเล ทั้งไม่สนใจสิ่งใด ปิดกั้นการมองเห็นระหว่างนางกับเขา

เสียงหัวเราะกังวานใสของซีหรงดังมาอีกครั้ง “ในเมื่อดีใจ ไยจึงรีบถอยไปเล่า”

เงินหรงถอนหายใจยาว “รูปโฉมของหลวงจวินช่างงามล้ำ ข้ายังต้องออกเรือน วันนี้ได้พบหลวงจวินแล้ว นับจากนี้จะถูกตาต้องใจบุรุษใดได้อีกเล่า”

ซีหรงหัวเราะลั่น ผ่านไปสักพัก เพลงพิณเพราะพริ้งก็เริ่มบรรเลงขึ้นอีก

ท่ามกลางท่วงทำนองเพราะพริ้งลอยละล่องราวกับธารน้ำยามวสันต์ ซีหรงหัวเราะเบาๆ เอ่ยว่า “ข้ามาที่ผิงเจิงตั้งหลายเดือน ไม่มีอะไรน่าสนใจ กระทั่งวันนี้ได้ยืมบ้านสกุลเงินมีหนี่วหลวงผู้หนึ่งแบ่งทรัพย์สินจนสิ้น จึงรีบรุดมา คาดไม่ถึงว่าจะคุ้มค่าที่เดินทางมาถึงที่นี่!”

เขาพูดถึงตรงนี้ก็ตะโกนเสียงดังกังวาน “ไปเถอะ” พร้อมกับเสียงพิณที่หยุดลงทันที

เขามิได้ลงจากรถม้าเลยจนกระทั่งออกจากประตูจวนไป ทั้งยังมีได้เอ่ยเรื่องสองตระกูลร่วมเดินทางไปพร้อมกัน

บ่าวชราคนหนึ่งมองรถม้าจากไปด้วยความสงสัย ก่อนจะเดินไปยังด้านหลังของเงินหรง ถามอย่างเป็นกังวลว่า “หนี่วหลวง ทางสกุลหวังหมายความว่าอย่างไรหรือขอรับ”

เงินหรงละสายตากลับมา ยิ้มสรวลใจตอบว่า “หมายความว่าอะไรนะหรือ ตระกูลหวังตกลงแล้ว พรุ่งนี้พวกเราเดินทางร่วมกับพวกเขาได้!”

ออกเดินทาง

จวนสกุลเงินเริ่มงานยุ่งขึ้นมา บำรับใช้ที่เหลืออยู่
สืบทอดคนเริ่มชนข้าวของจำพวกผ้าและข้าวสารที่เหลืออยู่ไม่มากบรรทุกไว้บน
รถม้า

หลังจากเงินทรงแบ่งทรัพย์สินออกไปแล้ว ทรัพย์สินสมบัติที่เหลืออยู่
ก็ใช้รถม้าเพียงสิบคันบรรทุกหมด สามคันในนั้นใช้บรรทุกข้าวสารสิ่งหอ
คันหนึ่งบรรทุกเสื้อผ้าอาภรณ์ของนาง อีกหกคันที่เหลือบรรทุกตำราทั้งที่เป็น
เล่มและเป็นม้วนไม้ไผ่

ชาติที่แล้ว เงินทรงบรรทุกตำราไปเพียงหนึ่งรถม้า ใช้เป็นที่ซ่อนทอง
ใบไม้ ส่วนที่เหลือทั้งหมดเผาทิ้ง หลายปีต่อมาหลังจากไปถึงทางใต้ นาง
ต้องแบกรับคำครหาว่าเป็น “คนหยาบ” เหล่าบัณฑิตตำหนินาง กล่าวว่า
นางยอมบรรทุกเสื้อผ้าเครื่องประดับมาเต็มคันรถ แต่กลับไม่ยอมนำตำรา
ล้ำค่ามาด้วย

ในยุคสมัยที่เต็มไปด้วย “การวิพากษ์วิจารณ์” การถูกตราหน้าว่าเป็น
คนหยาบ สามารถทำลายอนาคตของหญิงสาวตระกูลขุนนางคนหนึ่งได้
หลายปีให้หลัง นางคิดอ่านหาหนทางมากมาย ใช้สารพัดวิธีก็ไม่อาจย้อน
กลับไปแก้ไขชื่อเสียงที่เสียหายไปแล้วได้

คืนนี้ประตูใหญ่ปิดแน่นหนา ผู้อารักขาของจวนสกุลเงินผลัดเปลี่ยนกันรักษาเวรยาม เหตุการณ์สงบเรียบร้อยดี ไม่มีแขกที่ไม่ได้รับเชิญบุกมาคิด ๆ ดูแล้วก็ถูก เรื่องที่เงินทรงแบ่งทรัพย์สินในบ้านเมื่อตอนกลางวันแพร่ไปทั่วเมืองผิงเฉิง โจรที่ไหนจะมาเสี่ยงอันตรายขโมยของเล็กๆ น้อยๆ โดยไม่ดูตาม้าตาเรือกันเล่า

ชั่วพริบตาถึงวันใหม่

ยามรุ่งสาง จวนสกุลหวังส่งข่าวมาแจ้งคนในจวนสกุลเงินว่าให้ไปสมทบกันที่ประตูเมืองทิศใต้

เวลานี้ จวนสกุลเงินเตรียมสัมภาระเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว เงินทรงรีบขึ้นไปนั่งบนรถม้าทันที บ่ายหน้าไปยังประตูทิศใต้

ตามท้องถนนเต็มไปด้วยรถม้าแน่นขนัด ทุกคนต่างรีบมุ่งไปยังประตูเมืองทิศใต้

ขณะที่รถม้าของเงินทรงกำลังวิ่งอยู่บนถนน ก็มีคนมองมาทางนางอยู่บ่อยครั้ง แม้จะนั่งหลบอยู่ หูก็ยังได้ยินเสียงวิจารณ์ต่างๆ นานาไม่ขาดสาย “นางนี่เอง เงินซื้ออาหารง”

“เป็นคณามที่เดียว”

“ได้ยินว่าเมื่อวานนางแบ่งทรัพย์สินทั้งหมดในบ้านให้บ่าวชายหญิงทุกคน เจ้าดูขบวรรถของนางสิ จวนสกุลเงินออกจะใหญ่โต มีรถม้าแค่สิบคัน ขว้านนั้นเป็นเรื่องจริง”

“ก็ต้องจริงอยู่แล้ว ชีหลางผู้ส่งงามดูเจตนาแห่งสกุลหวังยังถึงกับไปเยียนด้วยตนเอง”

“ยามยากจึงได้เห็นใจคนแท้ ๆ ได้ยินว่าเงินซื้ออาหารผู้นี้เป็นคนกระด้างเหลื่อร้าย แต่ว่าก่อนที่จะทัพ¹จะบุกมาถึง นางกลับจัดแบ่งทรัพย์สินได้อย่างยุติธรรมเช่นนี้ หาได้ยาก หาได้ยากจริงๆ”

¹ เรียกชาติพันธุ์ที่ไม่ใช่ชาวฮั่นในจหยวน

ท่ามกลางความคิดเห็นต่าง ๆ นานาที่นี่ เงินหรงยิ้มเล็กน้อย ค่อย ๆ ถอน
ส่ายตากลับมา

ไม่นานก็ผ่านประตูเมืองทิศใต้ออกมา พอพ้นประตูก็เห็นขบวนรถของ
บ้านสกุลหวัง มองไปเห็นธงประจำจวนสกุลหวังเป็นแนวยาวจากประตูเมือง
ไปไกลสุดลูกหูลูกตา ช่างทรงอิทธิพลน่าเกรงขามอย่างที่คาดไว้จริง ๆ

เมื่อรถม้าของเงินหรงขับเข้าไปใกล้ ชายฉกรรจ์อายุประมาณยี่สิบปี
ก็ควมม้าเข้ามาหา “ใช้เงินซื้ออาหารหรือไม่”

เพียงชั่วข้ามคืน ชื่อของเงินหรงก็ดังไปทั่วเมืองผิงเจิง หากเป็น
เมื่อก่อน ชายหนุ่มผู้นี้คงเรียกนางเพียง “เงินซื้อ”

เงินหรงเลิกม่านรถเล็กน้อย ตอบด้วยน้ำเสียงใสกังวาน “ใช่ ข้าก็คือ
เงินหรง”

ชายหนุ่มผู้นั้นสวมเสื้อฟิเฟิง² สีม่วง เครื่องหน้าหล่อเหลา เขาหัวเราะ
หึ ๆ “เป็นสตรีรูปโฉมงดงามไม่ผิดจริง ๆ พวกเจ้าจวนสกุลเงินคนน้อย
มาอยู่ที่กลางขบวนเถอะ เช่นนี้จะปลอดภัยกว่า”

ดวงหน้าเล็กงามหมดจดของเงินหรงฉายแววขอบคุน นางคารวะ
ชายหนุ่มจากบนรถม้า “ขอบคุณอยู่กลางเจ้าค่ะ”

ส่ายตาของหวังอยู่กลางเปล่งประกายขณะมองเห็นเงินหรง พลังเธอย่ว่า
“ชีเหลงบอกว่า แม้อาหารจะเป็นสตรี ทว่านิสัยเปิดเผยตรงไปตรงมา
คิดไม่ถึงว่าต่อหน้าข้า อาหารจะมากพริเช่นนี้” พูดจบก็ส่ายหน้าติด ๆ กัน
ท่าทางเหมือนผิดหวัง

เงินหรงเฝ้าปากยิ้ม แอบคิดในใจ ท่านมิใช่ชีเหลงแห่งสกุลหวัง
เสียหน่อย หากเสียมารยาทต่อหน้าท่าน ต้องเป็นที่ซึ่งแน่!

ภายใต้การนำของหวังอยู่กลาง รถม้าของสกุลเงินก็วิ่งมาที่กลางขบวน
รถม้าของจวนสกุลหวังมากมายเช่นนี้ ขบวนยิ่งใหญ่ไกลสุดสายตา เทียบกับ

²เสื้อคลุมชั้นนอก ลักษณะเป็นเสื้อสวมทับชั้นนอก มีแขนยาวกว้าง คอตั้ง ใช้สวมใส่ได้ทั้งใน
และนอกอาคาร

พวกเขาแล้ว จวนสกุลเงินดูต่ำต้อยไปถนัดใจ

ตลอดทางที่วิ่งผ่าน เฉินหรงได้ยินเสียงพูดคุยของคนในจวนสกุลหวัง จากคำพูดของพวกเขาทำให้รู้ว่า มีตระกูลเล็ก ๆ มากมายตั้งไม่รู้เท่าไรที่อยาก ร่วมเดินทางไปกับจวนสกุลหวังในครั้งนี้ กระทั่งมีหลายตระกูลมอบสมบัติ ล้ำค่ายิ่งกว่ากลบงทาที่เฉินหรงนำออกมาเสียอีก ทว่ากลับถูกจวนสกุลหวัง ปฏิเสธโดยสิ้นเชิง

พอธมำของเฉินหรงเข้าไปสมทบ ขบวนการก็เคลื่อนตัวทันที ผู้คน จากกิบเท้าม้าคลั่งตลป ค่อย ๆ บดบังสายตาผู้คน

เฉินหรงหันกลับไปมองกำแพงเมืองผิงเจิงที่ค่อย ๆ ห่างออกไปทุกที ในความทรงจำของนาง หลังจากนี้อีกหนึ่งเดือน กองทัพหู่จะบุกเข้ามาถึง เมืองแห่งนี้ ตีชิงข้าวของทรัพย์สินสมบัติของผู้คนที่ไม่ได้จากไปจนหมดสิ้น วางเพลิงเผาดินแดนเจียงหนานเล็กๆ ที่เจริญรุ่งเรืองแห่งนี้จนวอดวายเป็น เถ้าธุลี

จากนี้ไป เมืองผิงเจิงที่นางอาศัยอยู่ถึงสิบห้าปีจะเหลือเพียงชื่อในความ ทรงจำของนาง มีเพียงในความฝันยามราตรีเท่านั้น นางจึงจะได้เดินเข้าไป ในลานเรือนที่คุ้นเคย พบเจอใบหน้าที่คุ้นเคยทั้งหลายเหล่านั้น

คิดอยู่ครู่หนึ่ง เฉินหรงก็ถอนหายใจออกมา

ทันใดนั้น เสียงหัวเราะของหวังอู่หลางก็ดังมา “อาหรงถอนหายใจ ด้วยเหตุใดหรือ”

เฉินหรงตอบเสียงเบา “พอคิดว่าจะไม่ได้กลับมาอีก ในใจก็รู้สึก เจ็บปวด”

หวังอู่หลางนิ่งเงียบไป

หลังจากขบวนเดินทางมานานกว่าสองชั่วยาม หวังอู่หลางซึ่งทำหน้าที่ ตามมารยาทเจ้าบ้านเต็มทีก็ขอตัวกลับไปยังด้านหน้าสุดของขบวน

ต่อมา ระหว่างที่เฉินหรงนั่งหลับตาพักผ่อนอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียง หัวเราะของพวกเขาที่หวังอู่หลางหวังกู่ทางด้านหน้า หญิงสาวเหล่านั้นปกติ อยู่แต่ในหอห้อง เคยออกเดินทางไกลเสียทีใด แม้ครั้งนี้จะเป็นการลี้ภัย

ทว่าในใจพวกนางก็รู้สึกแปลกใหม่อย่างยิ่ง

เดินทางจนถึงยามเที่ยง ผู้คนเริ่มพักกินอาหาร

ระหว่างที่นั่งอยู่ในรถม้า เฉินหรงมองไปยังผ้าตัวนสีขาวยที่บุบนพื้นหญ้าของจวนสกุลหวัง รวมทั้งโต๊ะจี่อันที่ตั้งเรียงยาวราวกับมังกรบนผืนผ้าตัวนแล้วก็ลอบส่ายหน้า

บนโต๊ะวางสุราอาหารหอมตลบอบอวล นางสังเกตว่า เบื้องหน้าหัวรถและหลังจวนสกุลหวังเหล่านี้แต่ละคนต่างมีโต๊ะจี่อันจัดวางอยู่สี่ตัวบนโต๊ะเต็มไปด้วยอาหารนานาชนิด

นางรู้ว่าอาหารที่คนเหล่านี้กินไม่หมดจะต้องถูกเททิ้ง

คิดอยู่สักพักจึงเอ่ยกับลุงซึ่งเป็นคนขับรถม้าว่า “ลุงซึ่ง ไปข้างหน้าเถอะ”

“ขอรับ”

พอรถม้าของฉินหรงเคลื่อนเข้ามา สายตาหลายสิบคู่ของคนสกุลหวังที่กำลังกินอาหารกันอยู่ก็มองมาทางนาง หวังอู่หลางยืนขึ้นแต่ไกล เขาโบกจอกสุราในมือให้ฉินหรง ยิ้มพลางเอ่ยว่า “อาหารมาแล้วรี มาๆ มา รวมโต๊ะด้วยกันสิ”

ฉินหรงส่ายหน้า หันไปคารวะเขาตามมารยาท จากนั้นก็สั่งให้ลุงซึ่งรีบขับรถม้าไปยังโต๊ะของประมุขจวนสกุลหวังนามหวังจั่ว

ฉินหรงลอบชำเลื่องมองเล็กน้อย เมื่อไม่เห็นหวังซีหลางก็รีบดึงสายตากลับมา

นางลงจากรถม้ามาคารวะหวังจั่วที่กำลังกินอาหารอยู่ “ค่านับหวังกง” หวังจั่วมองนางด้วยความประหลาดใจ ใบหน้ากลมยิ้มอย่างใจดี “อาหารมาที่นี่มีธูระใดหรือ”

ฉินหรงคารวะอีกครั้ง “ผู้น้อยมีเรื่องต้องการพูด”

“ว่ามาเถิด”

“เดินทางลงใต้ครั้งนี้ นอกเหนือจากพวกเราตระกูลขุนนางแล้ว ยังมี

ชาวบ้านอีกเป็นจำนวนมากที่มุ่งหน้าอพยพลงใต้ อาหรงคิดว่า ชาวบ้านเหล่านั้น ต่อให้ใช้ทรัพย์สินทั้งหมด เตรียมสิ่งของและเสบียงที่สามารถเอาไปได้มากเพียงไร ก็พอใช้ได้ไม่ถึงสิบวันหรือครึ่งเดือน”

คนทั้งจวนต่างพากันนินหัวหน้า มีคำกล่าวว่า ยามกินไม่เอื่อยถ้อย ยามนอนไม่กล่าวคำ เงินหรงผู้นี้ จู่ๆก็เข้ามาขณะที่คนกำลังกินอาหาร ทั้งยังเสียมารยาท กล่าวถึงชาวบ้านสกปรกต่ำต้อยเหล่านั้นอีก ช่างไม่รู้กาลเทศะเสียบ้าง ไม่รู้ว่าสีหลางคิดอย่างไร ถึงได้ชมเชยหญิงผู้นี้ไม่ขาดปาก

เงินหรงกลับไม่นำพาสาวยตาไม่พอใจของพี่น้องสกุลหวัง นางยิ้มน้อยๆเอ่ยต่อ “มีคำกล่าวว่า เมื่อมีกินมีห่มเพียงพอ จึงจะรู้จักศักดิ์ศรี อาหรงเห็นว่า หากชาวบ้านเหล่านั้นกินเสบียงที่มีจนหมดแล้ว เกรงว่าความอดอยากหิวโหยจะทำให้ไร้หนทาง จนอาจเสี่ยงทำเรื่องลึนคิดได้”

สาวยตาของเงินหรงกวาดมองไปยังอาหารที่วางเรียงรายราวกับมังกรยาวเหล่านั้น “ชาวบ้านที่อพยพเพียงคนสองคนแน่นอนว่าห้วงกวงไม่มีอะไรต้องกลัว แต่หากจำนวนเป็นร้อยเป็นพันแล้วเจ้าคะ อาหรงคิดว่าในช่วงเวลาเช่นนี้ อาหารการกินอย่างเรียบง่ายจะเป็นการดีกว่าเจ้าคะ”

พูดจบ นางก็คารวะหวังจ้าวอีกครั้ง บอกให้ลุงซ่งขับรถม้ากลับไปยังทางเดิม ขณะที่กำลังหันหัวรถม้ากลับ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะเหยียดหยามดังมา “อาหรงผู้นี้ระแวงเกินไปแล้ว ตัวนางกลัวชาวบ้านพวกนั้นจนแบ่งทรัพย์สินในบ้านไปก็ช่างเถอะ ยังจะมาชี้แนะสั่งสอนพวกเราอีก หึ”